

Witam

(Powitanie Spotkanie)

FILIPIŃSKI KOŚCIÓŁ KATOLICKI _

SPRAWOZDANIE SYNODALNE

15 SIERPNIA 2022

ZAWARTOŚĆ:

Salubong (Spotkanie Powitalne): Sprawozdanie z synodu Kościoła katolickiego na Filipinach	p. 1-10
Załącznik 1: Witamy: Promowanie synodalności na Filipinach Unikalne i innowacyjne zasoby	p. 11-12
Załącznik 2: Sektory osiągnięte	p. 13
Załącznik 3: Metropolitalne Symbole Kulturowe	p. 14-24
Załącznik 4: Refleksje sektorowe- Krajowe Konsultacje Synodalne	p. 25-27
Załącznik 5: Otwieranie nowych drzwi (J 20,19-31), Oświadczenie o konsultacjach synodu narodowego	p. 28-30

WITAJCIE SPOTKANIE

Sprawozdanie z synodu Kościoła katolickiego na Filipinach

Jezus rzeczywiście zmartwychwstał! Nasze konsultacje synodalne na Filipinach były przeżyciem Wielkanocy. Podobnie jak tradycyjne filipińskie Salubong¹, które obchodzimy co roku o świcie Wielkanocy, odtwarzając spotkanie Zmartwychwstałego Pana z bolejącą Matką Najświętszą, nasze własne spotkania stały się doświadczeniem nowego życia. W jakiś sposób nasza silnie maryjna duchowość filipińska zaczerpnęła inspirację z ewangelicznych opowieści o wielkanocnych spotkaniach uczniów ze Zmartwychwstałym Panem. Rzeczywiście doświadczyliśmy Jezusa żywego w sobie nawzajem, a zasłona, która nie pozwalała nam Go rozpoznać, została zdjęta. Widzieliśmy Pana i to jest nasza historia².

WITAJCIE (Powitanie)

Akt dotarcia do tych na peryferiach naśladował rytuał Salubong, w którym kobiety i mężczyźni spotykają się ze sobą. Przybyliśmy z różnych kierunków, a jednak witaliśmy się nawzajem. W jednej diecezji biskup osobiście napisał list z zaproszeniem do grup sektorowych. Wiele zorganizowało sesje w poszczególnych sektorach, podczas gdy inni woleli spotkania wielosektorowe, zwracając należytą uwagę na różne głosy w społeczności. Niektórzy prowadzili konsultacje obok przygotowań do chrztów, ślubów i innych sakramentów. Chociaż większość diecezji podała, że większości parafii udało się przeprowadzić sesje orientacyjne, niektóre z nich wspomniały o braku zainteresowania kilku.

W jednej diecezji dwadzieścia sześć z czterdziestu jeden parafii nie uczestniczyło w sesjach orientacyjnych, wyrażając, że będzie to tylko kolejna działalność odgórna i że i tak nic konkretnego z tego nie wyjdzie.

Ci, którzy brali udział, stanowili od jednego do piętnastu procent całej katolickiej populacji parafii i/lub diecezji, podczas gdy kilku wymagało udziału od trzydziestu do pięćdziesięciu procent. Większość z nich konsultowała się z różnymi sektorami, przy czym jedna diecezja zgłosiła, że osiągnęła w sumie czterdzieści pięć sektorów. Niektóre diecezje oparły się na członkach swoich duszpasterstw i wiernych regularnie uczęszczających na niedzielne Msze św. Większość diecezji opracowała kombinację różnych podejść: kwestionariusze ankietowe, indywidualne wywiady, FGD (dyskusje w grupach zogniskowanych), wizyty domowe i sesje online wśród wielu innych. Pytania zostały przetłumaczone, umieszczone w kontekście i uproszczone, a także przetestowane pilotażowo. Jedna parafia zwróciła sektorom za miniony dzień pracy, ponieważ stracili oni dochody, gdy brali udział w konsultacjach.

Podobnie jak uczniowie na drodze do Emaus, nasi ludzie spotkali Jezusa w czasie narad synodalnych z „sercami płonącymi w nich”, dzieląc się między sobą tym, co wydarzyło się w drodze. Spotkania z różnymi sektorami były doświadczeniami wiary, pogłębiając miłość ludzi do Boga i wzmacniając ich pragnienie naśladowania współczującej miłości Jezusa. Wzrastając w empatii i zdobywając ducha osądu doradczego, nauczyliśmy się przyjmować „najbiedniejszych z ubogich”. Była poruszająca historia zespołu, który odwiedził odległy obszar, który nieświadomie okazał się „społecznością rebeliantów” (gdzie grupy wojskowe i rebelianckie biorą udział w brutalnych strzelaninach). Kontynuowali sesję, która stała się jednym z najbardziej wzbogacających spotkań, jakie kiedykolwiek mieli.

Kiedy ludzie dzielili się i słuchali nawzajem swoich doświadczeń i spostrzeżeń, to Duch Święty przemawiał przez każdego z nich. Proces wspólnotowy charakteryzował się słuchaniem i rozeznawaniem na każdym kroku — od zestawienia, przez zbieranie danych, po kategoryzowanie, pisanie i sprawdzanie ich z osobami, z którymi przeprowadzono wywiady. Niektóre parafie zwołały odrębne zgromadzenia z przedstawicielami sektorowymi; konsultacje te obejmowały inne zainteresowane strony, których zadaniem było przedstawienie im wstępnych wyników oraz zaangażowanie ich w głębszą refleksję na temat danych. Niektóre obejmowały tylko parafialne zespoły synodalne, podczas gdy w innych diecezjach tylko diecezjalny zespół synodalny opracował wyniki do głębszej refleksji wraz z pisarzami, którzy mieli za zadanie opracować swoje dziesięciostronicowe raporty podsumowujące. Niektórzy zebrali historie i włączyli je jako załącznik, podczas gdy kilka innych włączyło je do głównej części swojego raportu. Kilka diecezji korzystało z projektów badań ilościowych. Niektóre zawierały zestawienie odpowiedzi w załącznikach.

¹ W większości parafii na Filipinach Wielkanoc Salubong rozpoczyna się od dwóch procesji nadchodzących z przeciwnych kierunków: jedna z grupą kobiet towarzyszących obrazowi Matki Bolesnej okrytej czarną zasłoną, druga z grupą mężczyzn towarzyszących wizerunkowi Zmartwychwstałego Chrystusa. Oczekiwany głównym wydarzeniem spotkania jest zdjęcie czarnego welonu Matki Najświętszej przez dziecko pełniące rolę anioła i śpiewające Regina Coeli.

² Zobacz załącznik 1 dla procesu synodalnego przyjętego przez filipiński kościół katolicki.

Jedzenie i społeczność zawsze były częścią tego doświadczenia. Od pierwszego spotkania do każdej konsultacji w parafiach i kaplicach odbywało się „salu-salo” (dzielenie się jedzeniem). Ponieważ była to również okazja dla zaproszonych uczestników do wejścia na teren kościoła, stała się dla nich okazją do poznania służb parafialnych/diecezjalnych oraz grup, w których mogą brać udział jako członkowie. Wielu zauważyło, że konsultacje pozytywnie wpłynęły na celebrację liturgii. Stworzono także specjalne liturgie, np. zapalenie świec synodalnych, które były używane na wszystkich spotkaniach konsultacyjnych. Jedna z diecezji zakończyła konsultacje trzykilometrowym spacerem, który uwydatnił znaczenie wspólnego spaceru kościoła.

Były różne reakcje na ten proces. W niektórych diecezjach, w których podobne konsultacje odbywały się już w przeszłości, ludzie nie byli zdziwieni, ponieważ przez cały czas chętnie brali udział i angażowali się. Większość respondentów doceniła spotkanie i możliwość dzielenia się i słuchania. Niektórzy wyrażali zamieszanie dotyczące szerokiego spektrum synodalności ze względu na pytania, na temat których konsultowano się z uczestnikami. Przy bardzo małej orientacji na cel i cel synodalności udział w niektórych zgromadzeniach nie był tak aktywny i tak dynamiczny, jak oczekiwano.

Uczestnicy kontynuowali dzielenie się owocami swojej synodalnej podróży. Jako ćwiczenie przywódcze i pokorne, aby zostać wybranym do słuchania, zostali upoważnieni do wniesienia wkładu w budowanie bardziej synodalnego kościoła. Niektórzy przyznali się do wstydu po wysłuchaniu opowieści ludzi i ich skarg na Kościół, a zwłaszcza na duchowieństwo. Inni czuli się pod presją, ponieważ po wysłuchaniu czuli się odpowiedzialni za podjęcie działań. Zdali sobie sprawę z wyzwania, jakim jest rozbitcie struktur władzy, aby usłyszeć prawdziwe krzyki bezdźwięcznych. Kiedy wspinali się po górach, przekraczali rzeki i budowali mosty, aby sięgnąć i objąć „najmniejszych, ostatnich i zagubionych”, wzrastali w swoim rozumieniu bycia kościołem. Razem z nimi jesteście kościołem!

SALUBUNGAN (Spotkanie Serc i Umysłów)

Proces synodalny (parafialny, diecezjalny, metropolitalny i narodowy) był rzeczywiście salubunganem – spotkaniem serc i umysłów. W kontekście filipińskim, kiedy mówi się „Nagkasalubungan na kami”, oznacza to, że po przejściu konfliktów w końcu znaleźli wspólny język i mogą teraz iść razem naprzód. Mimo różnych osobowości i środowisk – społeczno-politycznych, kulturowych i religijnych, a także odmiennych w sposobie myślenia teologicznego – rozmowy duchowe przyniosły radosne i bolesne uświadomienie sobie życia i misji naszego Kościoła. Trzeba było dużo odwagi stawić czoła ceniom doświadczenia Kościoła filipińskiego! Ale tak jak podczas wielkanocnego rytuału Salubong, jakże radosna była Maryja, gdy zdjęto jej czarny welon i pozwolono jej zobaczyć swojego Zmartwychwstałego Syna twarzą w twarz! Wierzmy, że Jezus został z nami i przemówił do nas w naszej próbie wspólnego rozeznania i gdy słuchaliśmy się nawzajem.

Poniżej znajduje się nasz „spacer Emmaus”, o którym dyskutowaliśmy, idąc drogami synodalnymi na poziomie diecezjalnym, metropolitalnym i krajowym. Na ścieżkach, na których się potknęliśmy (nie byliśmy tym, za kogo się podawaliśmy), Jezus delikatnie „wyjaśnił nam Pismo” proroczo wskazując do nas tam, gdzie przegapiliśmy „znaki czasu”. Spojrzenie Jezusa na nasze pokorne oblicze pomogło nam powstać i iść nowymi drogami.

Towarzysze w podróży

Większość z tych, z którymi konsultowano się, stanowili zwykli przywódcy Kościoła – duchowni, zakonnicy, świeccy, członkowie organizacji kościelnych, ministerstw i komisji oraz BEC (podstawowe wspólnoty kościelne). Zespoły synodalne (diecezja/parafia) podjęły starania, aby dotrzeć do tych, którzy znajdują się na „peryferiach egzystencjalnych” – tych, których nie widzimy ani nie angażujemy w zwykłe zajęcia kościelne. Przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami sektorów.³ Jedną z diecezji nazywała wszystkich tych, których konsultowano, „kamanlalakbay” (towarzysze podróży).

³ Sektory to: LGBTQ+ (lesbijki, geje, osoby biseksualne, transpłciowe, queer), rolnicy, rybacy, osoby niepełnosprawne (osoby z niepełnosprawnościami, w tym głuchoniemymi), PDL (osoby pozbawione wolności), urzędnicy państwowi, przywódcy barangay (wioski), politycy, samotni rodzice, niezamężne matki, konkubiny, osoby wychodzące z uzależnień i innych form uzależnień, młodzież, studenci, nauczyciele, personel szkoły, kierownicy komunikacji miejskiej, robotnicy (górnicy, budowlańcy, stolarze, pracownicy rancza), osoby zarabiające na co dzień (sprzedawcy, pralnie, świeczniki itp.), ludzie mediów, frontlinery medyczni, członkowie innych wyznań chrześcijańskich, IP (rdzenni mieszkańcy), OFWs (zagraniczni pracownicy filipińscy) i ich rodziny, nieaktywni katolicy, ci, którzy opuścili kościół katolicki, kobiety, dzieci ulicy, rodziny ulicy, osoby dotknięte HIV-AIDS, inne religie (zwłaszcza muzułmanie), migranci, osoby starsze, rozbite rodziny, ateści, CICL (dzieci w konflikcie z prawem), dzieci ze specjalnymi

Wszystkie diecezje stwierdziły, że konsultacje były „momentem synodalnym”, ponieważ dla zespołów otworzyły one wgląd w życie i świat, o którym nie miały pojęcia. Spośród osób, z którymi przeprowadzono wywiady, zwłaszcza przedstawiciele sektora, wielu stwierdziło, że była to ich pierwsza konsultacja i być wysłuchanym. Ktoś powiedział: „Rozmawiaj o Obispo sa amin!” („Biskup naprawdę nas słucha!”). Dzięki temu poczuli, że należą do Kościoła. Wierzyli, że takie doświadczenia towarzystwa i przynależności są owocem rozmów duchowych (niektórzy stosowali lectio divina lub metody dzielenia się Biblią), które były wykorzystywane w konsultacjach. Powiedzieli, że była to rozmowa bez żadnych zakazów i czuli się swobodnie, aby wyrazić swoje zranienia i rany (zwłaszcza te, które zostały spowodowane przez przywódców kościelnych, duchownych i świeckich), a także piękne chwile łaski / szczególnie doświadczenie Boga w najtrudniejszych momentach.

„Kasali pala kami!” („Należymy!”). Wielu respondentów postrzegало komunie jako kojarzoną z celebracją liturgiczną i pobożnymi nabożeństwami. Podczas gdy wielu uważało tych, którzy zostali ochrzczeni, za towarzyszy, wzmianka o BEC i programie zarządzania, grupach życiowych, a także o „daupang palad ng sektory i ludzie kościelni” (ręce połączone między sektorami i pastorami kościelnymi) wskazał, że tylko ci, którzy są zaangażowani w posługę lub są członkami grup zadaniowych i stowarzyszeń, są uważani za towarzyszy. Jednak na obszarach, gdzie katolicy stanowią mniejszość, parafie skierowały swój wzrok na inne wyznania chrześcijańskie i nominalnych katolików, a także muzułmanów i IP (rdzenną ludność) jako towarzyszy synodalnych. Jako Kościół wymyślili różne poziomy zaangażowania – międzyreligijne, ekumeniczne, polityczne i społeczne. Jeden z nich sugerował, że ich profil diecezjalny odzwierciedla różne grupy ludzi, z którymi można podróżować, w zależności od ich miejscowości. W jednej części regionu Mindanao wikariaty wschodnie były mniej konfrontacyjne i ich zaangażowanie było ograniczone, podczas gdy wikariaty centralny i zachodni były bardziej otwarte i świadome realiów społeczno-politycznych nawet na poziomie oddolnym.

„Marami ang nakikilakbay, ngunit mas marami ang naiiwan” („Wielu podróżuje razem, ale o wiele więcej zostało w tyle”). Wiele diecezji przyznało, że Kościół w ogóle, a kapłani, w szczególności, nie udali się w podróż ze swoją owczarnią i dotarli do tak wielu ludzi, zwłaszcza mga nasa laylayan (peryferie egzystencjalne), ubogich i zepchniętych na margines. Zauważono również, jak styl życia księży inspirował lub zniechęcał ludzi. Jak powiedział jeden z uczestników: „Bardzo nam się podobało!” („Proszę daj nam księży, którzy zechcą zanurzyć się w naszej sytuacji!”). Niektórzy wskazywali, że ich księża stają się zbyt świeccy, przywiązani do wad, angażują się w biznes, posiadają rozległe nieruchomości i wykorzystują fundusze parafialne na każdą osobistą potrzebę. Mówią, że tacy księża obrażają ludzi i wypędzają ich z kościoła.

Z drugiej strony księża, którzy prowadzą bogatą posługę duszpasterską, nie są zakochani w pieniądzu czy majątku, nie mają wad i godnie odprawiają Mszę św., wygłaszają dobre homilie, inspirują ludzi i przyciągają ich do Kościoła. Ten sam komentarz odnosi się do przywódców świeckich.

„Hindi kami kagayak!” („Nie jesteśmy w swoim rodzaju!”). Wiele osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji i tych, którzy zostali zepchnięci na margines społeczeństwa, czuło, że zostali również pominięci w kościele. Ponieważ Kościół jest postrzegany jako przeznaczony dla bogatych, ekonomicznie biedni, a także ci, którzy są pozbawieni społecznej akceptacji, są pomijani. Diecezje z katolikami jako mniejszościami czuły jednak, że mogą bardziej utożsamiać się z tymi, którzy byli marginalizowani i prześladowani, iz tego powodu ucieleśniali Kościół ubogich i cierpiących z powodu bombardowań, zastraszania i prześladowań.

„Ajawan na!” („Rezygnujemy!”). Ci, którzy byli zdemoralizowani lub czuli się wykluczeni, opuścili kościół i nie mają już potrzeby bycia jego częścią. Inną bardzo bolesną rzeczywistością, która sprawia, że ludzie opuszczają Kościół, są niektórzy księża, którzy dopuścili się wykorzystywania seksualnego oraz ci, którzy splotzili dzieci. Zranili nie tylko reputację Kościoła, ale także wiarygodność swoich współkapłanów. Niektórzy parafianie płci męskiej posunęli się do tego stopnia, że zabronili swoim dzieciom lub ich żonom aktywnego angażowania się w posługę kościelną i działalność, przypuszczalnie w celu ochrony ich przed księżmi, którzy znęcają się nad nimi. Ale czasami może to być również zwykłe potwierdzenie władzy patriarchalnej. Wielu uważało, że wypowiedzi i programy duszpasterskie Kościoła nie mają związku z ich własnymi sprawami; na nie odpowiadali obojętnie.

Słuchający

Struktury słuchania to: media społecznościowe, radiostacja kościelna, wizytacja duszpasterska księży i biskupów, zgromadzenia duszpasterskie, BEC, spotkania modlitewne, katechizm i wizytacja domowa. Celebracje eucharystyczne i czynności liturgiczne to przede wszystkim okazje, w których ludzie słyszą głos Boga. Niektórzy mówią też, że częściej słyszą Boga w czasach trudności, ubóstwa i nieszczęść.

potrzeb, policjanci, barangay tanods (strażnicy wsi), organizacje obywatelskie, NGO (organizacje pozarządowe), osoby nieposiadające dokumentów, ludzie biznesu, pomoc domowa. Zobacz załączony wykres.

Ci, którzy wyrazili, że zostali wysłuchani, zwłaszcza podczas synodalnych sesji konsultacyjnych, byli wdzięczni i czuli się błogosławieni, ponieważ „naipadama ng simbahan na mahalaga kami” („Kościół dał nam poczucie, że się liczymy”) i otrzymali możliwość zrozumienia, co to znaczy być kościołem i aktywnego uczestnictwa jako członek. Z tego powodu wielu uważało, że „podróż synodalna pozostawiła im skarb”. Programy działań społecznych zostały również zidentyfikowane jako przestrzenie słuchania, które prowadzą do konkretnych odpowiedzi na potrzeby ubogich. Wśród nich dobrymi wskaźnikami są programy takie jak zakwaterowanie, stypendia, opieka fizyczna i psychiczna. W związku z tym wizyty domowe i zajęcia zanurzeniowe pozwoliły na pełne usłyszenie i wysłuchanie głosów. Słuchanie jest ułatwione, gdy przywódcy kościoła otwierają ścieżki na spotkanie i powitanie innych. Wśród podanych przykładów można wymienić zakładanie placówek misyjnych w społecznościach oddolnych, gotowość do dialogu w trudnych i trudnych kwestiach, takich jak kwestie LGBTQ+, oraz szczerze wysiłki na rzecz zapewnienia równowagi między „udzielaniem sakramentów, ewangelizacją i opieką nad trzodą”.

Jednak wielu uważa też „ubóstwo za poważną przeszkodę”, a „odległość za przeszkodę” w słuchaniu się nawzajem. Postrzegają „Kościół” jako malayo (odległy) od wiernych, zwłaszcza tych na peryferiach egzystencjalnych. Wśród czynników, które są postrzegane jako blokujące Kościół przed pełnym wysłuchaniem siebie nawzajem, są język, różnorodność kulturowa, letnia akceptacja tych, którzy są napiętnowani w społeczeństwie, takich jak LGBTQ+, samotni rodzice, rodziny rozdzielone itp., a także negatywne postawy takie jak duma, chciwość, dominacja, lenistwo i nierozsądnosc, egoizm, nietolerancja, lenistwo, obłuda, brak zainteresowania, użalanie się nad sobą i ograniczoność umysłu. Podobnie nieodpowiednie reakcje na ich potrzeby jeszcze bardziej oddalają od nich przywódców Kościoła; podobnie jest z „nieodczuwaną obecnością” tych na peryferiach i brakiem „widocznych oznak niepokoju”. Przytoczono również sytuacje, w których przywódcy Kościoła „nie reprezentują głosu ludzi, na przykład w sprawach związanych z korupcją, dynastiami politycznymi, hazardem, nielegalnym rybołówstwem itp.”. Wskazują one na ich niechęć do pełnego słuchania.

Nie ma odpowiedniego kanału ani struktury, w której można by słuchać ludzi, zwłaszcza sektorów. Doniesiono również, że słuchanie było wybiórcze i faworyzujące, słuchając tylko tych, którzy są blisko parafii (takich jak duszpasterze, członkowie organizacji), ale zwłaszcza bogatych. Ktoś zapytał „jeśli nie słuchamy wykluczonych, czy w ogóle słuchamy Boga?” Ponadto istnieje potrzeba oceny istniejących w Kościele przestrzeni dialogu i rozeznania. Niektórzy lamentują nad „konsultacjami, które są pozbawione prawdziwych rozmów” i spotkaniami jako zwykłymi miejscami „rozpowszechniania informacji, w których świeccy są słyszani pod przykrywką konsultacji, ale w rzeczywistości jest to tylko środek do ratyfikacji i natychmiastowej egzekucji”. Rozeznanie wspólnotowe nie jest powszechną praktyką w wielu diecezjach i parafiach.

Wypowiadanie się

Niektórzy respondenci powiedzieli, że w życiu Kościoła istnieją przestrzenie, które pozwalają ludziom zabierać głos, takie jak cotygodniowe spotkania BEC i spotkania modlitewne. Regularne programy duszpasterskie, takie jak Alay-Kapwa (Ofiara za bliźniego), coroczny tontongan (w Ilocano, dialog lub dyskusja), spotkania duszpasterskie oraz zgromadzenia parafialne i diecezjalne. Podczas gdy spotkania BEC są okazją do zabrania głosu, wiele zależy również od zdolności facylitatora/lidera. Spotkania PPC (parafialnej rady pastoralnej) są również miejscem zabierania głosu, ponieważ reprezentowane są wszystkie grupy kościelne. Czasami osoby niebędące urzędnikami i niebędące członkami mogą dołączyć i zabierać głos. Przywódcy świeccy, wykształceni i ci, którzy działają w kościele, mają odwagę wyrażać siebie.

Podczas konsultacji synodalnej uczestnicy swobodnie dzielili się swoimi radościami, bólami, marzeniami, frustracjami i nadziejami w Kościele i dla Kościoła. Niektóre z sektorów były nieśmiałe, a nawet bały się, lub brakowało im pewności siebie, by mówić ze względu na swój status społeczny. Otwartość zajęła trochę czasu, ponieważ ludzie nie byli przyzwyczajeni do możliwości zabierania głosu, którą im dano. Ważna była również zmiana orientacji facylitatorów na ich rolę w słuchaniu, ponieważ byli przyzwyczajeni do prowadzenia wykładów.

Konsultacje umożliwiły wysłuchanie niesłyszanych głosów i podzielenie się swoimi poglądami na temat Kościoła osobom z marginesu. Dało to również pracownikom Kościoła możliwość wyrażenia swoich obaw dotyczących „przeciążenia pracą, niedostatecznych zasobów operacyjnych, dyskryminacji, problemów zdrowotnych, zabezpieczenia emerytalnego, problemów z postawą, zasiłków i niewierności księży w ich ślubach, zwłaszcza w czystości”. Ale duszpasterze kościelni również zdali sobie sprawę ze swojej „mentalności utrzymania” i zostali wezwani do opuszczenia swoich stref komfortu. Mile widziany był dialog z samorządowcami. Powiedzieli, że Kościół angażuje się z nimi tylko wtedy, gdy popełniają błędy; nie czują, że Kościół ma z nimi coś wspólnego.

Niektóre diecezje poinformowały o rażącym braku dialogu. Poinformowali, że słuchają tylko przywódców Kościoła, zwłaszcza księży. Kiedy biedni wypowiadają się lub próbują wyrazić opinię, są po prostu ignorowani lub odsuwani na bok jako nieważni. Wiele osób uważa, że tylko dawcy i

dobroczynicy (nazywani „właścicielami kościoła”) mają głos lub mają prawo zabierać głos. Istnieje wiele wzmianek o Kościele, który skupia się tylko na zbiórkach i darowiznach, ale nie inicjuje i nie realizuje programów duszpasterskich, które obejmują znaczące spotkania i dialogi.

Istnieje wiele blokad uniemożliwiających autentyczny dialog: strach przed byciem osądzonym, poczucie niegodności i niskiej samooceny zakorzenione w niezrozumieniu wiary chrześcijańskiej, utang na loob (dług wdzięczności) i zmowa, przekupstwo, a także jako ślepe posłuszeństwo wobec władzy. Polityka i plotkowanie poważnie dzielą rodziny. Niektórzy mówili, że lepiej się nie odzywać („nie mówić, nie pomylić się”), podczas gdy inni, ci przekonujący lub „prześladowcy” wśród przywódców Kościoła, mają tendencję do dyktowania, co mają robić inni.

Niektóre sektory wyraziły swoje konkretne potrzeby i pretensje oraz wezwały Kościół do walki z nimi i dla nich. Pewien rolnik zapytał, dlaczego Kościół nie robi nic, by zająć się rosnącym... ceną nawozów i narzędzi rolniczych. Rybak ubolewał, że wybrzeża i plaże zostały zbezczeszczone z powodu trwającej budowy dróg przybrzeżnych. Postrzegane polityczność duchowieństwa, zwłaszcza w ostatnich wyborach, wywoływała sprzeczne odczucia i opinie wśród zaangażowanych. IP (rdzenni mieszkańcy) postrzegają siebie jako „obiekt pomocy misyjnej”, ale są zaniedbywane w obszarze ewangelizacji. Nieuwaga Kościoła na środowisko wskazuje również na brak zrozumienia losu rdzennej ludności i jej potrzeb. W jednej diecezji zaapelowali do kościoła o „przeciwstawianie się destrukcyjnym działaniom, takim jak kopalnie odkrywkowe i elektrownie węglowe”. Kościół i barangay (wieś) powinny także mówić o konfliktach między plemionami, między wojskiem a NPA (Nowa Armia Ludowa, grupa powstańcza), a także tych spowodowanych pijaństwem i hazardem.

Aby Kościół mógł ułatwić ludziom zabranie głosu lub zabranie głosu, „istnieje „potrzeba zbadania pomocnych mechanizmów zachęcających do uczciwej i otwartej wymiany poglądów, bycia proaktywnym, przy jednoczesnym zachowaniu wszystkich informacji, zaangażowania i upoważnienia we wszystkich sprawach związanych z podejmowaniem decyzji”. W jednej diecezji dzieci i młodzież mogły mówić o Kościele poprzez obrazy lub ilustracje. Członkowie powinni również być w stanie motywować się nawzajem do zabierania głosu, podejmując rozmowy z pokornym sercem i otwartym umysłem. Wśród ubogich i zepchniętych na margines istnieje z ich strony potrzeba poczucia, że są doceniani i obdarzani zaufaniem. Przede wszystkim członkowie Kościoła powinni „chodzić w swoim przemówieniu”. W trudnych sytuacjach ucisku i niesprawiedliwości, zwłaszcza gdy ludzie są w niebezpieczeństwie lub czują się bezsilni, czują potrzebę proszenia o przewodnictwo Ducha Świętego i wzajemnego wspierania się w mówieniu prawdy.

Świętujemy

Ludzie doceniali sensowne sprawowanie sakramentów, zwłaszcza Eucharystii. Odczuli potrzebę duchowego oświecenia i odżywienia oraz znalezienia siły w stawianiu czoła wyzwaniom, takim jak wady i konflikty, oraz podejmowaniu decyzji. Wzbudzają one pokorę i miłość oraz wzmacniają nasze poczucie przynależności do rodziny Bożej, a także pragnienie, aby nasze rodziny były razem. Ludzie przyzwyczaili się również do Mszy i liturgii online, które również oferują wiele nowych możliwości i nowych metod ułatwiania spotkań z Bogiem we wspólnocie. Kilka diecezji wymieniło także dar popularnych praktyk religijnych jako ważne sposoby doświadczania Boga.

Uczestnicy są wdzięczni za dobrze przygotowane liturgie i homilie księży, zwłaszcza gdy księża odprawiają Mszę św. na odległych obszarach diecezji. Była wzruszająca historia o księdzu, który mył stopy członkom rodziny pozostawionym przez samobójcę w Wielki Czwartek. Zrobił to zwłaszcza po tym, jak zespół synodalny wysłuchał ich historii i odkrył, że ten, kto popełnił samobójstwo, zrobił to po tym, jak inny proboszcz nie pojawił się cztery razy na jego rzekomej wizycie u rodziny.

Czy to twarzą w twarz, czy wirtualny, uwielbienie pozostało najlepszym miejscem do doświadczania synodalności. Jednak konsultacje wezwały kapłanów do ponownej oceny ich rozumienia i formacji w zakresie sprawowania sakramentów, ponieważ ludzie zauważyli, że są jedynie „dozownikami sakramentów”. Homilie księży spotkały się z wieloma negatywnymi komentarzami, a także postawami utrudniającymi uczestnictwo (np. nadużycia ambony, takie jak publiczne łajanie ludzi, krytykowanie parafian, angażowanie się w zabójstwa charakteru współksięża podczas homilii). Niejasna polityka dotycząca systemu arancel w celebracji sakramentów, m.in. Mszy pogrzebowej dla ofiar samobójstw, zwykle trzyma ludzi z dala od kościoła. W diecezji dotkniętej bombardowaniem kościołów przez religijnych ekstremistów na tym obszarze ludzie żyją w „progu bezbronności”, a ich trauma uniemożliwia im uczestnictwo we Mszy św. w Kościele.

BEC były ważnymi przestrzeniami do budowania życia kultu ochrzczonych poprzez regularne dzielenie się Biblią, nabożeństwa ludowe i inne liturgie wspólnotowe, takie jak nabożeństwo Słowa prowadzonego przez nadzwyczajnych duchownych w niedziele w miejscach, do których nie można dotrzeć przez księży.

Jednak tylko bardzo mała część ochrzczonych wspólnot faktycznie uczestniczy w niedzielnych mszach, a jeszcze mniejsza liczba uczestniczy w innych programach lub zajęciach religijnych, które są dostępne tylko w głównych parafiach. Osoby starsze zazwyczaj nie mogą uczestniczyć we Mszy św. w centrum parafialnym. Co więcej, w wysiłkach ewangelizacyjnych Kościoła domaga się bardziej znaczących, nowych i inkulturowanych podejść, a nie zadowalania się rytuałami i metodami, które straciły swoją aktualność i atrakcyjność.

Istnieje wrzawa, by udzielać sakramentów bez opłat. W BEC wspólnoty wnoszą wkład w stypendium księdza, gdy przychodzi on przewodniczyć Mszom. Mają nadzieję, że znikną przekonanie, że sakramenty są na sprzedaż i że tylko ci, którzy mają pieniądze, mają szansę na sprawowanie Eucharystii w ich miejscach.

Aby zwiększyć udział w celebracji Mszy św. proponują: celebrowanie jej tam, gdzie ludzie są jak porty rybackie, rozdzielanie zadań i obowiązków, bardziej agresywne podejście do zachęcania młodzieży i osób spoza kościoła, prowadzenie regularnej formacji dla szafarzy liturgicznych o znaczeniu Eucharystii i ludowych praktyk religijnych. W jednej z diecezji mówiono, że księża nie doceniają głębszych motywacji ludzi, którzy z miłością praktykują nabożeństwa ludowe.

Dialog między Kościołem a społeczeństwem

Dialog istnieje w strukturach Kościoła. Ale generalnie ogranicza się do tych, którzy działają w różnych organizacjach kościelnych, w szczególności między duchowieństwem a niektórymi przywódcami świeckimi. Taki dialog nie obejmuje świeckich w ogólności, ubogich, a w szczególności osób z marginesu. Niewiele jest też dialogu o sprawach społecznych i politycznych między księdzem a świeckimi.

Istnieją partnerstwa z agencjami rządowymi, zarówno krajowymi, jak i lokalnymi, takimi jak UBAS Ugnayan ng Barangay at Simbahan (stosunki Barangay i Kościoła), w tym nawiązywanie kontaktów z organizacjami pozarządowymi w celu promowania opieki społecznej. Współpraca z różnymi sektorami ma miejsce w wielu instytucjach i ministerstwach, które służą ubogim i zmarginalizowanym. Mimo to brakuje skutecznych mechanizmów współpracy na rzecz ograniczania ubóstwa, posługiwania rodzinom dysfunkcyjnym, troski o nasz wspólny dom, przeciwdziałania dezintegracji moralnej. Podobnie nie ma kompleksowych programów dotyczących materializmu, sekularyzmu i konsumpcjonizmu.

Niewystarczające są również możliwości dialogu z osobami LGBTQ+, biednymi, opuszczonymi, cierpiącymi na uzależnienia, młodzieżą, PDL (ludźmi pozbawionymi wolności), robotnikami i innymi marginalizowanymi sektorami. Niektórzy członkowie LGBTQ+ czują, że są nie tylko porzuceni, ale także bardzo źle rozumiani i potępieni przez Kościół. Co więcej, istnieje również mylące stanowisko Kościoła w polityce, ponieważ niektórzy biskupi i księża pozostali bezpartyjni, podczas gdy inni przyjęli bardziej partyjne stanowisko polityczne.

Kościół powinien ułatwiać dialog w następujących kwestiach: kwestie polityczne, takie jak fałszerstwa wyborcze i kupowanie głosów, łamanie praw człowieka, korupcja w rządzie, kwestie środowiskowe, kwestie społeczne, takie jak rozbite małżeństwa, tożsamość płciowa, związki osób tej samej płci, relatywizm, skandale seksualne, hazard (np. jueteng), dyskryminację, uprzedzenia kulturowe i stereotypy. Kościół musi odnieść się do powszechnego przekonania, że jest to Kościół bogatych, wpływowych i potężnych, a także do postrzegania młodych, że Kościół stał się przestarzały lub nieistotny.

Biura diecezjalne MSPC (Konferencja Duszpasterska Mindanao-Sulu) i Konferencji Biskupów-Ulama na Mindanao są drogami aktywnego dialogu z muzułmanami i rdzenną ludnością. Jednak potrzeba więcej przestrzeni do dialogu z ludami tubylczymi w całym kraju. Niektórzy zauważają, że chociaż IP są już częścią BEC, niewiele uwagi poświęca się rozpoznaniu ich wyjątkowej kultury i tożsamości. W niektórych rejonach IP są złapani w krzyżowy ogień między rebeliantami a wojskiem i nie mają do kogo zwrócić się o pomoc poza Kościołem. W innych przypadkach Kościół zwraca się do IP, aby konkretnie zająć się pilną potrzebą opieki nad naszym wspólnym domem.

Dialog z wyznaniem chrześcijańskimi i innymi religiami

Inne wyznania chrześcijańskie są postrzegane jako bardziej agresywne z powodu głoszenia od domu do domu. Są również postrzegani jako bardziej skoncentrowani na Biblii, żywsi we wspólnocie uwielbienia i uwielbienia, bliźsi sobie nawzajem i hojniejsi w dawaniu dziesięciny swoim kościołom. Niektórzy z ich pastorów są bardziej angażujący i inspirujący niż nasi księża. Ogólnie, według doniesień, ich celem jest nawracanie.

Fundamentalistyczna postawa niektórych wyznań chrześcijańskich jest przeszkodą dla ekumenizmu i dialogu, a czasami prowadzi do konfliktów, podziałów i nieporozumień, które zdarzają się nawet w rodzinach i klanach oraz wśród ich członków.

Wierni nie są przygotowani do dialogu z innymi wyznaniem chrześcijańskimi i innymi religiami przede wszystkim z powodu braku głębszego zrozumienia wiary chrześcijańskiej. Co ciekawe, dialogi z chrześcijanami widoczne są podczas corocznych obchodów Tygodnia Modlitwy i Jedności Chrześcijan poprzez programy i działania organizowane przez jednostki samorządu terytorialnego, partnerstwo kooperacyjne w odpowiedzi na ofiary klęsk żywiołowych oraz wspólne nabożeństwa modlitewne podczas katastrof i innych ważnych wydarzeń społeczno-politycznych lub kulturalnych. Ogólnie rzecz biorąc, takie spotkania w ramach dialogu ograniczają się do przywódców i aktywnych członków różnych kościołów chrześcijańskich.

Niektóre diecezje mają dobre programy współpracy z innymi religiami, takie jak Dwygod-Ramadhan (wspólnota Ramadhan). Jednak wielu donosiło, że programy te są aktywne na poziomie diecezjalnym, ale nie są praktykowane na poziomie parafialnym. Według nich większość katolików na ich terenie nie zdaje sobie nawet sprawy z obecności innych religii i tradycji chrześcijańskich i że są wezwani do uczenia się nawiązywania z nimi kontaktu. Jedna z diecezji wspomniała, że nie możemy pomijać dialogu życia codziennego, który ma miejsce na poziomie sąsiedzkim; żyć jak dobrzy sąsiedzi.

Kościół jest gotów działać na rzecz zakończenia przemocy i konfliktów i jest wzywany, by nie brać odwetu ani zemsty w czasach dyskryminacji i prześladowań. Kościół otwiera swoje drzwi dla innych chrześcijan i wyznawców innych wyznań w czasach klęsk żywiołowych i innych sytuacji kryzysowych. Katolicy witają ich w swoich domach.

Dzielenie się odpowiedzialnością

Panuje powszechne przekonanie, że dzielenie się odpowiedzialnością w misji Kościoła polega na aktywnym uczestnictwie we Mszy św. i praktykach nabożnych. Wielu nie ma jasnego zrozumienia misji chrześcijańskiej i w większości przypadków jest ona postrzegana jedynie jako zobowiązanie ad-intra .

Wielu dobrych i świętych kapłanów stało się inspiracją dla ludzi, zwłaszcza podczas pandemii, w heroicznych czynach namaszczenia chorych i pocieszania ludzi podczas czuwania nad zmarłymi. Jednak ludzie tęsknią za dobrymi kapłanami, którzy nie tylko udzielają sakramentów, ale są towarzyszami wiernych w ich drodze do pokoju, sprawiedliwości i harmonii społecznej.

Chociaż wielu księży odprawiało Mszę św. w trudno dostępnych miejscach, przemierzając góry, nadal wiele odległych obszarów jest zaniedbanych. Niektórzy ludzie nigdy nie widzieli biskupa odwiedzającego ich miejsce. Msze św. odprawiane są raz w roku tylko podczas ich patronackiej fiesty. Uczestnicy wyrazili potrzebę zwiększonej i widocznej obecności duchowieństwa w parafii, zwłaszcza w odległych rejonach. Ludzie pragną, aby ksiądz został po Mszy św. i spędzał z nimi czas. Jest bardzo niewiele katechistów-wolontariuszy i pracowników duszpasterskich, którzy posługują na barangays (wioskach) i innych odległych obszarach.

Jeśli chodzi o zarządzanie doczesne, świeccy oczekują od duchowieństwa i ich przywódców większej przejrzystości, zwłaszcza w sprawach finansowych. Wiele parafii domaga się przejrzystości, zwłaszcza od Parafialnych Rad Finansowych. Oczekują również ściślejszego wdrażania polityk i wytycznych oraz wyrażają potrzebę wyeliminowania kościelnej biurokracji (zbędnej biurokracji w Kościele). Kwestionują realizację polityk lokalnego Kościoła, takich jak system dziesięciny i zbierania.

Co więcej, donoszą również o posiadaniu autorytarnych przywódców kościelnych i niektórych, którzy są uwikłani w alkoholizm, a także innych wśród nich, którzy mieszają się w sprawy polityczne i popierają kandydatów politycznych.

BEC jest sztandarowym programem większości diecezji. Często wymieniana jest jako kluczowy czynnik budowania wiary i misji na poziomie lokalnym. BEC jest skutecznym podejściem do budowania społeczności poprzez różne programy i projekty, takie jak pomoc finansowa dla potrzebujących, budowa domów dla ubogich bezdomnych, pomoc dla ofiar klęsk żywiołowych, źródło schronienia dla wzajemnej pomocy, zwłaszcza podczas pandemii.

IP są zmuszeni sprzedawać ziemię z powodu ubóstwa. Bezkrytyczne zaufanie do pomocy rządowej, takiej jak pieniądze za pracę i inne subsydia dla biednych, oszustwa „polityki populistycznej” i „partyzanckich skłonności politycznych” oraz „ideologiczne wypaczenia złowrogich grup”, które czasami wkradają się do systemów kościoła, to czynniki, które podważają pracę na rzecz misji zarówno dla osadników, jak i IP.

Wkład duszpasterstwa młodzieży jest powszechnie odczuwany, zwłaszcza ze względu na potrzebę utworzenia ministerstw mediów społecznościowych i zapewnienia wsparcia dla bardziej zorganizowanej dystrybucji „ayuda” (pomoc finansowa), żywności i leków podczas szczytu pandemii.

Praktyki kulturowe i tradycyjne rytuały czasami kolidują z naukami Kościoła, powodując zamieszanie i konflikty między ludźmi.

Aktywny udział kobiet w Kościele jest widoczny we wszystkich zajęciach i grupach, ale bardzo brakuje udziału mężczyzn. Z drugiej strony ludzie wyrażali również potrzebę uczynienia z Kościoła bezpiecznej przestrzeni dla maltretowanych kobiet i dzieci. Wzywają Kościół, aby pomógł „rozpakować struktury społeczne”, które nie są wrażliwe na płęć i nadal utrudniają ich rozwój.

W niektórych diecezjach było kilku polityków i urzędników JST, którzy byli: wywiad. Pytali, dlaczego przywódcy kościelni angażują się z nimi tylko podczas wyborów i dlaczego takie zaangażowanie zawsze ma charakter negatywny lub konfrontacyjny/krytyczny. Niektórzy mówili, że wciąż marzą o Kościele, który przywitałby ich pomimo „brudu”, którym zostają splamieni, gdy służą w sferze politycznej. Mówią, że „kiedy Kościół nie stawia muru przed politykami, możliwa jest misja Kościoła w zakresie ewangelizacji polityki”. Niektórzy politycy prosili o pozwolenie na posługę duszpasterską w swoich parafiach.

Władza i uczestnictwo

Chociaż Kościół jest przez wielu doświadczany jako matka w zaspokajaniu duchowych potrzeb swoich dzieci, jest również postrzegany jako autorytatywny i potężny. Klerikalizm, elitaryzm i nieprzystępność dominują w stosunkach między świeckimi a duchowieństwem. Co ciekawe, przywódcy świeccy mają tendencję do przyswajania tego klerikalnego sposobu posługiwania się władzą w stosunku do reszty wiernych. Władze kościelne powinny być bardziej otwarte na konstruktywną krytykę i muszą nauczyć się doceniać dociekania. Władza zwykle spoczywa wyłącznie na kapłanach i biskupach. Jest też kilku świeckich liderów, którzy mają tendencję do monopolizowania stanowisk kierowniczych i utrudniają sukcesję młodszemu pokoleniu liderów. Zarządzanie kościołem jest postrzegane jako obciążone nieprawidłowościami i niespójnościami, i ma tendencję do skupiania się na władzy, nieefektywnego administrowania dobrami doczesnymi oraz lekceważenia poglądów i wartości marginalizowanych ubogich. Ludzie uważają, że generalnie nie ma prawie żadnych konsultacji z wiernymi przed sfinalizowaniem nominacji na role przywódców kościoła.

Parafialne spotkania organizacyjne, zgromadzenia duszpasterskie – diecezjalne, wikariackie, parafialne, w tym spotkania modlitewne BEC i spotkania regularne, postrzegane są jako struktury pozwalające na aktywne uczestnictwo w życiu Kościoła.

Rozeznawanie i podejmowanie decyzji

Rzadko kiedy decyzje podejmuje się na podstawie zbiorowego rozeznania. Ostateczne decyzje są zwykle podejmowane przez przywódców kościelnych, w szczególności przez biskupów i księży, i że w większości przypadków procesy decyzyjne mają tendencję do faworyzowania opinii i preferencji osób zamożnych i wpływowych. Odnotowują również brak przejrzystości w kwestiach i sposobie podejmowania decyzji.

Główne struktury w Kościele, które pozwalają na kolektywne rozeznanie i podejmowanie decyzji, znajdują się w PPC (Parafialne Rady Duszpasterskie), które są zaangażowane w ustalanie celów duszpasterskich, planowanie, wdrażanie, monitorowanie i ewaluację. Prawie wszystkie sprawy związane z życiem Kościoła są w swoim podejściu charakteryzowane jako odgórne. Widoczny jest brak duchowych rozmów. Powszechne jest wrażenie, że administracja kościelna nie przywiązuje tak dużej wagi do modlitwy i rozeznania wspólnotowego.

Bezkarność i jednostronne podejmowanie decyzji powodują zamieszanie i dezorientację podczas „zmiany warty” (przetrasowania proboszczów). Trwałość procesów duszpasterskich nie wydaje się być głównym problemem.

PASALUBONG (Dar Misji)

Filipińczycy często wracają do domu z miejsca spotkania z PASALUBONG (prezenty dla gościa).

Przynoszą do domu trochę jedzenia i pamiątki, aby podzielić się nimi z rodzinami i przyjaciółmi, tak jak uczniowie, którzy wrócili do Jerozolimy, aby dzielić się Dobrą Nowiną. Spotykając Jezusa Zmartwychwstałego na znanych i nieznanach drogach swoich diecezji iz sercem płonącym z powodu tego, co napotkali, wracają do domu z nową misją; gotowy do przełamywania nowych terenów i wyznaczania nowych szlaków. Ponieważ konsultacje pogłębiły pragnienie wspólnego „spaceru mową” i „spaceru”, wiele raportów wskazuje na potrzebę „myślenia diecezjalnego”. Kościół pielgrzymujący, który jest „współodpowiedzialny, przejrzysty i odpowiedzialny”, „komunia wspólnot” i Kościół, który „prowadzi nas do pełni życia”. Poprzez ponowne przyjrzenie się i/lub świadome przeformułowanie ich diecezjalnych oświadczeń wizji-misji, możliwe będzie opracowanie bardziej wszechstronnych, realistycznych i odpowiadających planów duszpasterskich. Chociaż dla wielu nie jest to nowe

W diecezjach na Filipinach wiele osób jest przekonanych, że integracja zasad i owoców procesu synodalnego umożliwi im przejście do urzeczywistniania synodalności. Synodalność i nowe sposoby słuchania poszerzyły ich perspektywę i skłoniły ich do wejścia na nowe ścieżki. Jedna sugeruje, aby Kościół „otworzył swoje kościelne okna, aby powitać świeże powietrze reform i nawrócenia”. Takie reformy umożliwią im również „zniwelowanie przepaści między przywódcami kościelnymi a ludem Bożym, liturgią i zaangażowaniem społecznym, usługami społecznymi i przemianami społecznymi, wiarą i sprawiedliwością”.

Wielu wyraziło, że wizja II Soboru Plenarnego Kościoła Filipińskiego jako „Kościół Ubogich” znajdzie bardziej konkretne wyrazy poprzez synodalność. Zgodnie z tym większość diecezji wspominała, że jednym z ich głównych priorytetów jest ożywienie i wzmocnienie BEC. Jako „nowy sposób bycia Kościołem” BEC jest właściwą przestrzenią, w której możemy kultywować kulturę spotkania i poprzez którą możemy dotrzeć do sektorów, zwłaszcza tych marginalizowanych i zaniedbanych.

Podróż synodalna ujawniła wrodzoną synodalność w kulturze filipińskiej. Rdzenne symbole i obrazy pomagają zgłębić głębię komunii, uczestnictwa i misji w kulturze filipińskiej.⁴ W związku z tym, że proces synodalny budzi tradycje i wartości filipińskie, kilka diecezji proponuje ich wzmocnienie poprzez badanie wartości kulturowych i ich integrację w praktykowanie wiary. Na przykład, w jaki sposób praktyki takie jak „bayanihan” (solidarność) i gościnność mogą promować modlitwę i życie sakramentalne? W jaki sposób filipińska wartość „malasakit” (współczucia) może znaleźć konkretny wyraz w naszej postudze na rzecz osób zepchniętych na marginesy?

Synodalność przejawia się zwłaszcza w kwestiach praktycznych, takich jak zarządzanie finansami. W związku z wielokrotnymi apelami wielu respondentów o większą przejrzystość i odpowiedzialność, wielu zaleca wprowadzenie struktur i procesów finansowych. Jedna z diecezji widzi potrzebę wprowadzenia „ustandaryzowanego zasiłku na życie” dla duchowieństwa. W jednej prowincji metropolitalnej, a także w wielu innych diecezjach, to proces synodalny zdołał zmusić je do ostatecznego zniesienia systemu arancel i wprowadzenia „polityki nieustalonych stawek” za udzielanie sakramentów.

Poprzez proces synodalny wezwali także do odnowy struktur kościelnych, posług i konieczności poświęcenia należytej uwagi różnym grupom w Kościele. Aby poprawić koordynację programów duszpasterskich, wikariaty mogą pomóc „przyśpieszyć komunikację, konsultacje, monitorowanie i ocenę posług”. W podobny sposób zaapelowali o wsparcie organizacji mandatowych i ruchów katolickich, aby mogli ponownie nawiązać kontakt z Kościołem lokalnym i odkryć, w jaki sposób mogą przekazać swoje szczególne charyzmaty i dary do dyspozycji Kościoła. Wzywają również do tworzenia nowych ministerstw, takich jak komunikacja społeczna, badania i rozwój społeczności, a także tworzenie klastrow już istniejących. Niektóre diecezje ustawiają w parafiach biurka, aby otrzymywać skargi i sugestie od ludzi, zgodnie z duchem konsultacji synodalnej.

Odnowa strukturalna może nie znaleźć głębokich korzeni, jeśli nie jest oparta na duchowości. Formowanie się w synodalności wymaga nawrócenia i odnowy katechezy i formacji wiary zarówno duchownych, jak i świeckich. Metody i podejścia synodalne mogą odnowić katechezę, sposób prowadzenia rekolekcji i rekolekcji, a także formację świeckich pastorów. Rozeznanie wspólnotowe, którego brak na wszystkich poziomach działalności kościelnej, może zostać wzmocnione, gdy każda działalność duszpasterska jest postrzegana jako sprzyjająca głębszemu słuchaniu, inspirująca wspólnotowe rozeznanie i ułatwiająca wspólne działanie.

Synodalność można również odzwierciedlić poprzez przekształcenie działań kościelnych w przestrzeń dialogu, inspirującego do komunii i uczestnictwa. Zalecają, aby regularne spotkania ministerstw i grup stały się okazją do słuchania nie tylko spraw biznesowych, ale także osobistych historii i rozeznawania problemów społecznych w świetle Słowa Bożego. W ten sposób rozwijają praktyki wspólnotowego rozeznawania i wspólnotowego podejmowania decyzji. Wskazuje się na potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na parafialnych frontmanów i wyposażenia ich w umiejętności inspirowania dialogu i rozwijania przyjaźni z ludźmi, z którymi mają kontakt. Parafie mogą również tworzyć przestrzeń dla uzdrowienia i pojednania, szczególnie w przypadkach konfliktów i nieporozumień, a także tam, gdzie w niektórych sektorach doświadczyły dyskryminacji, elitaryzmu i podziałów.

Celebracja sakramentów, liturgie i modlitwa kształtują nas w synodalności. „Dobrze przygotowana i znacząca celebrowanie Eucharystii jest źródłem inspiracji i odnowy wiary w parafii”. Pilnym wezwaniem jest uczynienie Eucharystii dostępnej dla wszystkich, a zwłaszcza dla tych na peryferiach. Rozważa się utworzenie zespołów liturgicznych, aby pomóc przewodniczącym w wygłaszaniu dobrze przygotowanych homilii i ułatwić „pełne, świadome i czynne uczestnictwo” wiernych w

⁴ Zobacz Załącznik 3 do Ogólnopolskiej Konsultacji Synodalnej - Metropolitalne Symbole Kulturowe

celebracje liturgiczne. W ten sam sposób dobrze będzie ponownie rozważyć, w jaki sposób świeccy liderzy mogą ułatwiać nabożeństwo słowa z komunią, aby wspólnota mogła być bardziej dynamiczna w swoim życiu kultu i liturgii. Pojawia się wezwanie do powrotu do tradycji katolickich, które utrzymywały przy życiu wiarę, zwłaszcza podczas pandemii. Ponadto pielęgnowanie ludowych nabożeństw religijnych może inspirować do głębszej komunii i promować wartości synodalne już obecne w kulturze filipińskiej.

Diecezje zdecydowanie zalecają przyjęcie programów, które mogą dalej rozwijać dialog ekumeniczny i międzyreligijny w naszym życiu kościelnym. Oprócz świętowania z innymi wyznaniem chrześcijańskimi i innymi wspólnotami wyznaniowymi, zwłaszcza w dni świąteczne i z poszanowaniem ich tradycji, wiele potrzeb sektorowych i problemów związanych z problemami można najlepiej rozwiązać poprzez współpracę z nimi. Religia zwykle nie stanowi problemu, gdy stajemy w obliczu sytuacji życia i śmierci, gdy wspólnie reagujemy na nieszczęścia, gdy walczymy o sprawiedliwość i gdy troszczymy się o nasz wspólny dom. Potrzebujemy siebie nawzajem.

Proces synodalny skłania wszystkich do patrzenia, słuchania i rozeznawania, a także do chodzenia razem z tymi, których nie słychać, z niemymi, z marginalizowanymi sektorami Kościoła i społeczeństwa. Podczas krajowych konsultacji synodalnych, niektóre z tych sektorów zostały zrewidowane, aby ułatwić nowy sposób patrzenia na nie pod przewodnictwem Ducha⁵.

Na zakończenie krajowych konsultacji synodalnych, po podzieleniu się owocami synodalnej podróży i rozpoznaniu Ducha Świętego przemawiającego do nas jako lokalnego kościoła na Filipinach, biskupi, księża i delegaci świeccy reprezentujący osiemdziesiąt sześć diecezji w kraju stoją niewzruszenie razem, gdy manifestują swoje przekonania.⁶

Kochający Ojczy, obudziłeś nas wezwaniem, abyśmy wspólnie stali się „Chrystusem zbiorowym” i „utorowali drogę tam, gdzie wydaje się, że nie ma drogi”. Kiedy otworzyliśmy drzwi do dialogu poprzez doświadczenie przyjaźni, wzajemnego słuchania, rozeznawania i modlitewnego uwielbienia, dałeś nam łaskę wejścia do drzwi definiujących życie, które ośmielają nas do przemierzania niezbadanych i obiecujących dróg.

Dziś mury są zburzone!
Nasza wiara została przebudzona! Nasza nadzieja ożyła! Płonie ogień miłości!
Niech ten kairos stanie się dla nas załącznikiem
głębszej komunii, bardziej autentycznego uczestnictwa i misji przekraczania granic.
Uczyń nas razem uczniami, abyśmy stali się odnowionym Kościołem,
zdefiniowanym na nowo, potwierdzonym i ożywionym — Kościołem synodalnym!

Wypraszamy modlitwy Maryi Ina ng Simbahan (Matki Kościoła), aby poprowadziły nas w tym trudnym ale satysfakcjonującym podróży.

Prosimy o to w imię Jezusa, naszego Pana, naszego wielkiego Towarzysza w podróży oraz Ducha Świętego, naszej siły i przewodnika. Amen.

⁵ Patrz Załącznik 4, aby zapoznać się z refleksjami sektorowymi

⁶ Zobacz Załącznik 5 dotyczący otwierania nowych drzwi (JANA 20:19-31)
4-7 lipca 2022, Tagaytay City

DODATEK 1

SPOTKANIE: Promowanie synodalności na Filipinach Unikalne i innowacyjne zasoby

Proces synodalny

Wezwanie do konsultacji przedsynodalnych zostało przyjęte z zadowoleniem przez osiemdziesiąt sześć diecezji na Filipinach, ale wiele z nich wyraziło początkowy szok i mieszane reakcje dotyczące tego procesu. Choć gotowy do podjęcia tego, czego się od nich oczekiwano, było to monumentalne zadanie do wykonania w trakcie trwającej pandemii i okresu kampanii przed wyborami krajowymi na Filipinach.

Na początek każda diecezja stworzyła zespół synodalny, aby zrozumieć proces i opracować dla siebie mapę drogową. Dla wielu był to zespół kierowany przez miejscowego biskupa, składający się z przedstawicieli świeckich, zakonników i duchowieństwa. Niektóre diecezje wyznaczyły swoje wydziały duszpasterskie, aby przewodziły temu procesowi. Były też różne sposoby wyboru osób, które miałyby skomponować parafialne zespoły synodalne liczące od pięciu do dwudziestu członków. Zazwyczaj wybierano katechetów, koordynatorów BEC, liderów różnych organizacji mandatowych i innych liderów świeckich. Dla niektórych była to okazja do skorzystania z osób świeckich, które mają doświadczenie w prowadzeniu takich procesów, a także młodych ludzi, którzy potrafili pomóc. W niektórych przypadkach zespoły synodalne otrzymywały zwrot kosztów podróży i posiłków.

Orientacje na temat synodalności i przyszłej mapy drogowej zostały podane na wielu poziomach: krajowym, regionalnym, diecezjalnym, wikariatu, aż do poziomu parafialnego. Większość spotkań na poziomie wikariatu lub parafii obejmowała różne duszpasterstwa i grupy/organizacje parafialne, podczas gdy w większości spotkań na poziomie diecezjalnym uczestniczyły zgromadzenia zakonne, szkoły i inne instytucje katolickie. Większość zespołów synodalnych utworzyła komisje, które zajmowały się różnymi sprawami: program, komunikacja, duchowość, autorzy syntez, treści, moderatorzy, respondenci, logistyka IT, praca sekretariatu, dokumentacja itp.

Diecezje opracowały innowacyjne metody kampanii oparte na kulturze w formie plakatów, promocji w radiu i mediach społecznościowych, przemówień w formacie wideo i piosenek. Niektóre diecezje włączyły kampanię w obchody Wielkiego Postu i Wielkiego Tygodnia, coroczne rekolekcje duchowieństwa diecezjalnego i wspólnot zakonnych, szkolenie świeckich liderów, a także w ramach wizyt duszpasterskich biskupów w parafiach. Jedna z diecezji rozpoczęła swoją podróż synodalną poprzez zgromadzenie ekumeniczne i międzywyznaniowe, które następnie zostało powtórzone we wszystkich parafiach i kaplicach. Sam akt wspólnej modlitwy różnych Kościołów chrześcijańskich, religii, grup wyznaniowych i ubogich wewnątrz budynku kościelnego był symbolicznym otwarciem drzwi Kościoła, nie tylko po to, by powitać tych, którzy chcieli włączyć się w podróż synodalną, ale także dla Kościoła wyjść, aby dotrzeć do tych na peryferiach.

Vademecum, modlitwa synodalna i inne powiązane materiały zostały przetłumaczone na lokalne języki. W wielu parafiach modlitwa synodalna była odmawiana podczas niedzielnych celebracji eucharystycznych. Niektóre diecezje szukały pomocy w wypracowaniu formuły konsultacji w materiałach przygotowanych już przez inne diecezje. Wiele z nich zaprojektowało własne kwestionariusze z dziesięciu tematów, które przetestowali i udoskonalili. Niektórzy przeprowadzili również intensywne szkolenia i warsztaty doskonalące, a także zaprojektowali procesy monitorowania, aby wyposażyć umiejętności zespołów synodalnych.

SUROWCE

I. Zasoby instruktażowe

1. Wyjaśnienie i zaproszenie arcybiskupa Gilberta Garcera

https://www.youtube.com/watch?v=26Gh0_MIbcY

2. Wyjaśnienie synodalności i czego można się spodziewać po fazie „przedsynodalnej” tutaj w Filipiny

https://www.youtube.com/watch?v=65VNTA1Z_Qs

3. Filipińska konferencja na temat nowej ewangelizacji

Sesja pierwsza: Synodalność w historii Kościoła filipińskiego

<https://www.facebook.com/opnercam/videos/278865627392039/>

Sesja druga: Synodalność w Kościele filipińskim Doświadczenie

<https://www.youtube.com/watch?v=vMcREIHtMXq&t=5507s>

Sesja trzecia: Synodalność w kulturze filipińskiej

<https://www.youtube.com/watch?v=-QKXkSGxkCs&t=4923s>

II. Sprawozdania diecezjalne i metropolitalne

https://drive.google.com/drive/folders/1aqiOOkUmWOTXLkbzHrnoiLThSovy7hPu?fbclid=IwAR2T6t8P02xd6X22xB2SsPCA_u2s6ddUsepZ_vE8gls3koXQyJCsGngT9B0

III. Narodowe zasoby konsultacji synodalnych

1. Kreatywne wstępy

https://drive.google.com/drive/folders/1uBn8M5TWMiDzhXGzD2u1foGiHEDv_A6_z?usp=sharing

2. Prezentacje Prowincji Metropolitalnej

https://drive.google.com/drive/folders/1_4Urgy09O1-a6tOwqM8MjzZRW9Pi31IP?usp=sharing

IV. Synodowe piosenki i filmy

1. Uban Ta Bay – Oficjalna Pieśń Synodu Diecezji San Carlos

<https://www.youtube.com/watch?v=H6WDLJMfPM4>

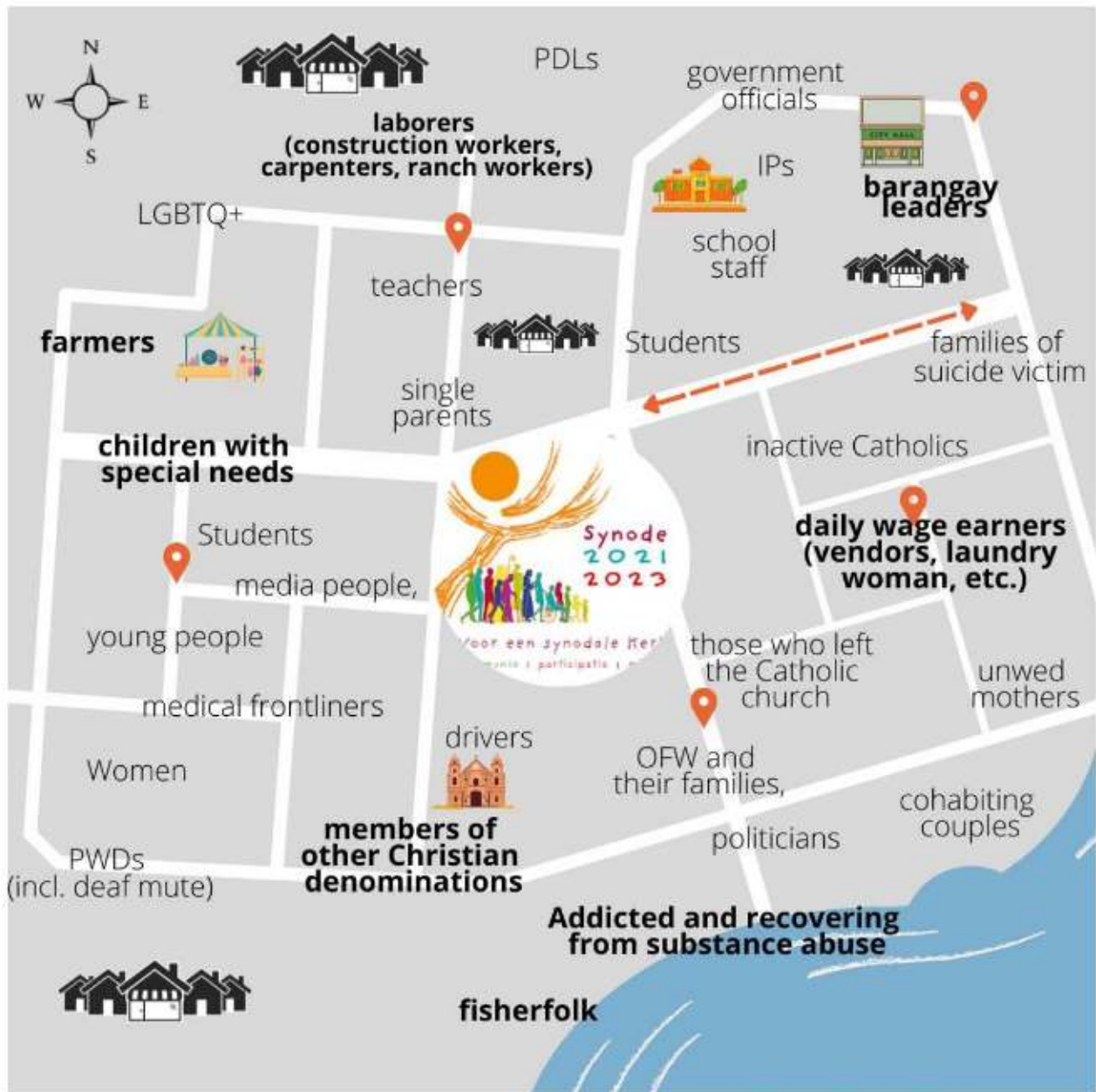
2. Razem - Oficjalna Pieśń Synodu Diecezji Malolos

<https://www.youtube.com/watch?v=qGDb9IFx8LQ>

3. Wideo Konsultacji Narodowego Synodu

<https://www.youtube.com/watch?v=GBIvmKuhvnm&t=32s>

DODATEK 2
OSIĄGNIĘTE SEKTORY

DODATEK 3

METROPOLITALNE SYMBOLE KULTURALNE

Ogólnopolska Konsultacja Synodalna

METRO	OBRAZY/SYMBOLE KULTURALNE „Dayong”
	<p>oznacza „pomagać sobie nawzajem” i jest naszą lokalną wersją bayanihan. Dayong (dosłownie „nieść razem”) przedstawia również obraz ludzi w zjednoczonym wysiłku, aby nieść rzeczy razem. Jak opisuje jedna z diecezji: „Jest to najlepszy symbol, aby zdobyć Kościół Synodalny; Współpracuj z przeszłością, która towarzyszyła Ci w walce z misją w saksana w Kościele Katolickim. (Kościół, który podróżuje razem jako jeden z ludźmi i pomaga sobie nawzajem w misji budowania wspólnoty chrześcijańskiej). Dayong jest powszechną praktyką filipińską, rozpowszechnioną również w naszych parafiach i diecezjach, gdzie wspólnoty łączą wszelkie dostępne środki, aby pomóc potrzebującym (np. koszty leczenia, pomoc w pogrzebie itp.).</p> <p>„Balanghay” (starożytny balanghay – łódź) to kolejny ważny symbol kulturowy i regionalny, który odzwierciedla unikalne cechy geograficzne występujące w prowincji metropolitalnej, w tym rzekę Agusan, a także obfite morza i wody. Stąd wyobrażenie kościoła jako barki płynącej razem z Chrystusem u steru wśród sztormów (por. Mk 4, 35-41) oraz twórczy akronim SURF (Bezinteresowne i Niestrudzone/Nieograniczone Odnowa Wiernych) zostały odpowiednio pogłębione.</p>
	<p>„Paglilinang ng Lupa” czyli uprawa ziemi. Ten obraz wyraża nasze doświadczenie synodalności, ponieważ jest to „żmudny proces przygotowania gleby do sadzenia”, który obejmuje oczyszczanie pól z wszelkich gruzu, rafinację i uprawę, aby upewnić się, że zasiane nasiona będą dobrze rosły i przyniosły dobre owoce. Gleba odnosi się do ludzi, którzy muszą być przygotowani, aby stać się żyznym gruntem, aby Ewangelia przyniosła owoce.</p> <p>„Paglilinang” był doświadczany jako proces otwartości, spotkania, pokornego słuchania i wspólnego marzenia dla Kościoła. Będąc społeczeństwem głównie rolniczym, „paglilinang” maluje jasny obraz doświadczenia synodalności jako niezbędnego pierwszego kroku do odnowionej ewangelizacji dla bardziej synodalnego kościoła.</p> <p>Łódka - innym jest życie wiary przyrównane do łodzi, która według odpowiedzi „podróżuje w jednym kierunku”, ale nie dotrze do upragnionego miejsca i celu „jeśli wszyscy wiosłują w różnych kierunkach”. W podróży mówi się również, że „niektórzy ludzie są pominięci [w podróży], nawet jeśli wiemy, że musimy być w tej samej łodzi”. Ten obraz jest znanym krajobrazem geograficznym. Łódź komunii musi nadal iść naprzód z „Duchem Świętym kierującym kołem wskazówek” w sposób włączający, konsultacyjny i synodalny, niosąc ze sobą wszystkie światła i cienie, nowe perspektywy i wspólne aspiracje. Wszyscy są wezwani do bycia „rybakami ludzi”, a synodalność zaprasza wszystkich do udziału w podróży wiary, gdzie nikt nie jest pominięty, ale jest częścią pielgrzymki, ponieważ ostatecznie misja jest skierowana do nieba.</p> <p>Po trzecie, Eucharystia i wspólnota jako Ciało Chrystusa jako sakrament miłości i miłosierdzia, który gromadzi i inspiruje wiernych. Jest to także źródło, w którym posługi w służbie Kościołowi i potrzebującym są karmione, wzbogacane i podtrzymywane.</p>
	<p>„Salo-salo” (bankiet, wspólne jedzenie) To jak salo-salo, gdzie poprzez gromadzenie się przy stole i dzielenie się doświadczeniami pogłębiały się nasze więzi. Jest jak żywe drzewo zakorzenione w Chrystusie, którego korzenie karmione są duchowymi energiami Ducha, gdzie suche gałęzie i liście ustępują miejsca świeżym pędom. To jest jak światowa sieć, w której trzy diecezje są oddzielone, ale wzajemnie połączone. To jest jak odnowiony budynek, w którym część starych zostaje zachowana, a niektóre nowe są dodawane.</p> <p>„Walis-tingting” (miotła zrobiona z liści kokosowych) Doświadczenie synodalne pokazuje kościół jako związany „walis-tingting”, gdzie jedność daje siłę, nawet jeśli jednostki są słabe. Wszyscy jesteśmy towarzyszami podróży. DALEJ KOŚCIÓŁ SYNODALNY.</p>

„INA” (matka)- Matka Boża z Peñafrancia. Najświętsza Maryja Panna, w swoim tytule Matki Bożej z Peñafrancia, jest Patronką Bicolandii. Jest „INA” dla Bicolanos. Do niej udajemy się za wstawiennictwem. Ona jest punktem zbornym wszystkich naszych wysiłków. Jak prawdziwa matka jest zasadą jedności biskupów i księży, osób konsekrowanych i świeckich regionu.

Różne ryby w różnych kolorach reprezentują różne rodzaje ludzi pod względem stanów i orientacji religijnych, ekonomicznych, politycznych i społeczno-kulturowych. Maryja łączy nas i towarzyszy nam w

naszej drodze wiary. Jej powierzamy wszystkie nasze duszpasterskie troski.

Jest naszym wzorem i inspiracją w dążeniu do prawdziwie synodalnego kościoła w regionie Bicol!

Z Maryją, naszą „W” i zjednoczeni w umyśle i sercu, podróżujemy w kierunku COR, naszego nieustannego Nawrócenia, większej Otwartości i głębszego Zakorzenia w Panu z NADZIEJĄ. Idziemy naprzód, aby wzrastać w synodalności z Pokorą, aby uznać nasze grzeszne niepowodzenia w miłości oraz potrzebę przebaczenia i uzdrowienia. Chodzimy w posłuszeństwie Bogu, które jest całkowite, stałe i konsekwentne. Żyjemy w duchu synodalności z wytrwałością, ponieważ nawrócenie nie następuje z dnia na dzień, a synodalność jest zawsze dziełem w toku, aż do powrotu Pana. I wreszcie podążamy z całkowitym Zawierzeniem Panu, naszemu Dobremu Pasterzowi, który spotyka nas w Jerozolimach i Emaus naszego życia.

„Puso” (serce). Dla archidiecezji Cebu to, co najlepiej oddaje jej synodalną podróż, to „puso”, symbol rdzenia życia i podstawa posiłku cebuańskiego. Jest owinięty przeplatany liśćmi orzecha kokosowego, które symbolizują jedność ludu Bożego, który musi być wystarczająco mocny i ciasny, aby utrzymać „ryż” Łaski, który gotuje się i rozszerza wraz z „wodą” ludzkiej współpracy. Podczas swojej synodalnej podróży Cebuanos stopniowo stają się tym, co spożywają, tj. ryżem owiniętym w ich synodalne doświadczenia ze sobą, utkanym przez główny plan Boga, który prowadzi nas do Siebie, zaopatrzeniem odpowiednim na każdą podróż i podstawowym pokarmem dla misja przed nami.

Koło św. Katarzyny. Diecezja Dumaguete przejmuje koło św. Katarzyny jako jej obraz, symbol bezinteresownego aktu uczniostwa, który św. Katarzyna wzorowała na swojej męczeńskiej śmierci. Koło jest continuum kołowym – bez początku ani końca. W ten sposób jedność wspólnot rozwija wzajemnie powiązany wkład w ożywienie Kościoła poprzez mówienie, słuchanie, relacje, oddawanie czci i służenie innym. Dumaguete jako Kościół lokalny wędruje razem w komunii do Królestwa Niebieskiego z Maryją jako Matką i Przewodniczką.

„Sandugo” (jedna krew). Diecezja Tagbilaran wybiera „sandugo”, co oznacza „jedna krew” jako tradycję na wyspie Bohol. Sandugo to uroczysta przysięga, która wyznacza więź przyjaźni. Najbardziej znane w historii Sandugo zostało wykonane przez Datu Sikatuna z Bohol i hiszpański odkrywca Miguel Lopez de Legazpi 16 marca 1565 roku. To oznaczało formalne przybycie chrześcijaństwa na Bohol. W dalszym ciągu symbolizuje pakt jedności między wspólnotami chrześcijańskimi w Tagbilaran, związany przymierzem Boga z człowiekiem we krwi ofiary Jezusa. Układające się strony spożywają kielich krwi, aby potwierdzić swoje wzajemne zaangażowanie w życie komunii, uczestnictwo i misję w synodalności.

Krzyż. Diecezja Maasin przyjmuje krzyż jako swój centralny obraz, który symbolizuje nadejście chrześcijaństwa poprzez odprawienie pierwszej Mszy Świętej w Niedzielę Wielkanocną 31 marca 1521 r. w Limasawie, wyspie położonej na krańcu południowego Leyte. Innym symbolem jest „ajunay”, co etymologicznie oznacza „zgodę” od rdzenia „ajun”, co oznacza „wzajemne zrozumienie”. To coś więcej niż uczucie emocjonalne, to odpowiednik tagalskiego „bayanihan”, który polega na pomaganiu sobie nawzajem, co najlepiej ukazuje obraz ludzi z barrio niosących chatę nipa, zadanie prawie niemożliwe do zrealizowania dzięki wzajemnej pomocy. Wierni z Maasin pomagają nieść krzyż Chrystusa we wszystkich aspektach swojego życia, aby nadal przeżywać sens krzyża w komunii, uczestnictwie i misji, aby wypełnić swoją drogę synodalną.

„Serce”. Dla diecezji Talibonu to „serce” najlepiej oznacza MIŁOŚĆ, samą naturę Boskiego Patrona diecezji, Santissima Trinidad, centralną tajemnicę wiary chrześcijańskiej, ponieważ „Bóg jest miłością” (1 J 4). :8). Miejscowy historyk Boholano, ks. Jose Maria Luengo twierdził, że po śmierci Magellana 27 kwietnia 1521 r. ocalała załoga floty hiszpańskiej uciekła. Załoga galeonu „Trynidad” rzekomo została i zawarła związki małżeńskie; tym samym prowadząc do objęcia patronatu tytularnego Trójcy Świętej. W 1596 r. pierwsi jezuicy misjonarze z Bohol dotarli do Talibonu, który wówczas nazywano „Las Minas de Talibong” (Kopalnie Talibong) ze względu na obfite rezerwy złota znalezione w górach. Miejscowa ludność, nazywana wówczas „Lavadores de Oro” (złotymi podkładkami), podejrzewała intencje misjonarzy. Ale hiszpański ksiądz Padre Torres, który był wśród tych, którzy przeżyli flotę, wziął do ręki garść złotego pyłu, rzucił go na ziemię i zmielił stopami, pokazując, że nie chodzi mu o zabranie złota, ale o dzielenie się złotem miłości dla Ludu Boży. Teraz wierni Talibonu nadal adorują Trójcę Przenajświętszą, przeznaczenie naszej synodalnej podróży, starając się żyć miłością trynitarną w swoich sercach i domach, społecznościach i miejscach pracy.

Sto. Nino. Najbardziej charakterystycznym obrazem kulturowym Prowincji Metropolitalnej Cebu jest również najpopularniejsze nabożeństwo kościoła filipińskiego, Sto. Nino. Witamy Sto. Nino jako Batobalani sa Gugma, magnes miłości. Nasi przodkowie zakochali się w Nim, gdy zobaczyli go po raz pierwszy. Dzięki niemu nasi przodkowie stworzyli choreografię wyjątkowego tańca modlitewnego zwanego sinulogiem, który najlepiej wykonywać wspólnie z

	<p>inni. Teraz Sinulog to święto całego regionu. To naprawdę Sto. Nino, która łączy nas w Komunii i Uczestnictwie. To także Sto. Nino, który posyła nas w Misji z miłości do Tego, który nas poruszył. Sto. Nino prowadzi i ukierunkowuje naszą drogę ku zjednoczeniu z Bogiem, będąc zjednoczeni ze sobą, razem z ubogimi i zepchniętymi na margines. Po raz pierwszy otrzymaliśmy Sto. Nino jako dar, teraz jako Kościół synodalny, który właśnie obchodził 500-lecie Chrześcijaństwa na Filipinach, Sto. Nino to nasz prezent dla świata.</p>
	<p>„Kumbachero”. Słońce, Góry, Rzeki, Ziemia i ich owoce – Ryby i Zbiory – Kalikasan na Kaloob bogów para pagyamanin (Święto Lupa) i ipapamahagi , jak przedstawia Kumbachero w Duchowości Synodalności Virgen de Los Remedios, swoim przykładem odwiedzania swoich dzieci i hojnego dzielenia się darem Jej Syna, Sto. As Cristo Del Perdona</p> <p>prawdziwy LAMAK czyli prezent dla wszystkich jej dzieci.</p>
	<p>„Tagbo” lub „Bayanihan” (Jedność w wykonywaniu zadania) Przed świętowaniem odbywa się zgromadzenie Fiesta. Na tym zgromadzeniu sprawdza się członkostwo, sprawdza się liczbę dzieci do chrztu oraz liczbę dzieci i nastolatków do bierzmowania. Również na tym zgromadzeniu odbywa się seminarium przedchrzcielne dla rodziców i rodziców chrzestnych, katechezy dla młodzieży, katechetów i świeckich duszpasterzy. Ożywia się także kultura „Tagbo” czy „Bayanihan” .</p> <p>Uroczystości, takie jak najpopularniejsza fiesta na Filipinach, odzwierciedlają religijną i społeczną naturę jednostki. Ten rodzaj celebracji wydaje się być nieodłącznym elementem człowieka i społeczeństwa. Jedzenie, wiara i społeczność to trzy główne aspekty związane z fiestą. • Fiesta to prezentacja jedzenia. Podczas uczt obfite jedzenie jest podawane jako wyraz wdzięczności Bogu za Jego obfite łaski i błogosławieństwa. • Fiesta to wyznanie wiary. Jest to okazja do sprawowania sakramentów chrztu, małżeństwa i pojednania. Animuje także wysiłki ewangelizacyjne i katechetyczne. Sprawowanie tych sakramentów jest uznaniem suwerennej władzy Pana i poddaniem się tej władzy.</p> <p>W ten sposób instytucja fiesty chroni, odnawia i umacnia religijną i duchową wartość chrześcijaństwa.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Fiesta to wspólnota. To reprezentuje komunie wierzących, aby wzmocnić więzi i relacje. Święta służą jako droga do nawrócenia, pojednania i rozmowy. Stąd jedną z ważniejszych funkcji fiesty jest wzmacnianie więzi, relacji między ludźmi, bardzo często w burzliwych zbiorach, niezależnie od miejsca, kultury czy czasu, jak powiedział słynny socjolog Emile Durkheim. • Fiesta jest zawsze organizowana wokół szczególnej wartości, która jest ważna lub nawet czczona przez grupę lub grupy ludzi, często manifestowaną symbolicznie. W chrześcijańskim sensie fiesta może oznaczać trzy (3) rzeczy – jedzenie, wiarę i społeczność. Ale co więcej, święta obchodzone są w czasie ogłoszenia łaski Pana, obfitości otrzymanych błogosławieństw i wyznania wiary chrześcijańskiej w jej najprawdziwszą esencja.
	<p>Dwa obrazy kulturowe, które wyróżniały się dla większości na posiedzeniu plenarnym, mówią o darze poczucia wspólnoty, który był szeroko odczuwalny w doświadczeniu lokalnego synodu.</p> <p>„Pamukot” to metoda połowu przy użyciu niewodu lub niewodu. Niewód jest ciągnięty przez morze w celu połowu ryb, a to musi być rozłożone i wspierane przez grupę ludzi. Podobnie jak „pamukot”, synodalność nie jest samotnym ćwiczeniem, ale sposobem na życie, który może być prowadzony tylko przez społeczność. Dla regionu otoczonego wodami „pamukot” jest symbolem znanym społecznościom zachodnich Visayas.</p> <p>„lingganay ” lub dzwon kościelny to kolejny symbol, który najlepiej opisuje doświadczenie synodalne w regionie. Dzwon kościelny bije, sygnalizując wezwanie do modlitwy, świętowania lub żałoby. Proces synodalny, podobnie jak „lingganay”, pomógł obudzić cały Kościół do ponownego odkrycia daru dla rozbitego świata.</p>

„Malagkit na kakanin” (kleisty placek ryżowy) wyróżniał się jako najbardziej wyrazisty element kultury Kościoła synodalnego w regionie. Wielu delegatów przedstawiło swoje Kościoły lokalne poprzez własną wersję malagkit na kakanin. Malagkit na kakanin powstaje w procesie, który obejmuje cierpliwość i ciężką pracę, podobnie jak formacja w duchu synodalności. Uczestniczy w posiłku, który zwykle jest też miejscem dialogu, opowiadania historii, dzielenia się. Nasze wspólne podróżowanie ułatwiają te proste rozmowy, które mogą wypełniać luki i tworzyć przyjaźnie.

Są takie, które mają różne kolory (np. sapin-sapin), reprezentujące różnorodność osób. Jego kleistość reprezentuje bliskość (stronicowania dikit-dikit) ludu między sobą pomimo różnic oraz ludu z Bogiem Trójjedynym w taki sposób, że są nierozłączni – opisując jedność pożądaną w Kościele synodalnym. Ta delikatność jest również słodka, jest to cecha harmonii, którą Kościół stara się osiągnąć poprzez synodalność. Mamy nadzieję, że podobnie jak malagkit na kakanin, nasza więź jako członków Ciała Chrystusa będzie silna i słodka, oparta na głębokich spotkaniach, będących efektem naszych wysiłków zainicjowanych i prowadzonych przez łaskę Bożą.

"Tuba." Innym proponowanym symbolem kulturowym jest tuba, napój alkoholowy wytwarzany z soku drzewa kokosowego i godny uwagi produkt regionu. Picie tuby daje uczucie ciepła dla ciała, symbolicznego ciepła jedności i miłości, oraz zapach w służbie wiernym, który przyczyni się do urzeczywistnienia dążeń do prawdziwie synodalnego Kościoła.

„Żeglowanie łodzią”. Wędrowkę Kościoła po regionie może też reprezentować płynąca po rzece łódź. Rzeka symbolizuje mieszkańców prowincji kościelnej, których przodkowie mieszkali wzdłuż rzeki i dlatego stali się znani jako „taga-ilog” (ludzie rzeki) i ostatecznie Tagalog. Wody rzeki przywołują również na myśl chrzest, przez który mężczyźni i kobiety stają się chrześcijanami i otrzymują nowe życie w Chrystusie. Będąc zbiornikiem płynącej wody, reprezentuje dynamizm, który jest znakiem życia. Dzięki temu płynącemu działaniu woda jest zawsze odnawiana, jako znak odnowy i oczyszczenia. Kościół w tym regionie jest łodzią, na której wszyscy wierni płyną razem przez rzekę nowego życia w Chrystusie naznaczonego nieustanną odnową i oczyszczeniem.

„ Siatka do połowu ”

Czerpiemy inspirację ze wspólnot rybackich, które są obecne w prawie wszystkich Kościołach partykularnych naszej prowincji kościelnej. Podobnie jak nasi rybacy, którzy odważnie wypływają na głębiny, aby łowić i dzielić się darem morza, wyobrażamy sobie, że nasz Kościół synodalny będzie wspólnotą apostołów, którzy z radością docierają na peryferie, aby gromadzić i przyjmować ludzi na netto (por. Jana 21:11).

Pragniemy być Kościołem, który naprawia zacięcia w naszych sieciach, wypełniając coraz większe przepaści między życiem a wiarą, między Kościołem a nie-kościółem, między bogatymi a biednymi, między moralnością a życiem społecznym. Musimy uważać na luki w naszych sieciach, abyśmy mogli zebrać i objąć maluchy.

Mamy nadzieję, że tak jak rybacy, którzy po złowieniu zawiązują węzły w swoich sieciach Kościół, który rozplątuje i wyzwala lud Boży z jego ubóstwa i cierpień.

Podobnie jak pierwsi uczniowie, którzy byli również rybakami, będziemy podążać za Jezusem w jego podróż misyjna, zachęcona Jego wezwaniem do bycia rybakami ludzi (por. Mt 4,19).

„ Mata uzdrowienia i pocieszenia”

Jak banig umiejętnie utkany przez rzemieślników wśród nas, pragniemy być Kościołami partykularnymi, które splatają razem nasze doświadczenia, spostrzeżenia i nadzieje, aby mogły tworzyć bogaty gobelin wspólnotowych i osobistych spotkań z Panem. Kiedy tkamy nasz lokalny gobelin, nosimy w pamięci wizję Jezusa dla naszego kościoła.

Zobowiązujemy się do „myślenia i działania w kategoriach wspólnoty” (FT 116), aby tak jak banig kołysze nasze anawim i pociesza ich pośród ich pracy, nasza Kościół może stać się schronieniem pokoju i pociechy (pagtahan) i uzdrowienia (paghilom) dla rannych, ubogich i zepchniętych na margines naszego świata (por. Mk 2,1-12).

Tłumaczenie z Jezusem w kierunku nawrócenia synodalnego

Czerpiemy również inspirację z naszych procesji tak pobożnie praktykowanych przez naszych ludzi, aby wyrażać i celebrować swoją wiarę. Podczas procesji dosłownie podróżujemy razem drogą (syn-hodos). W każdej procesji pomagamy sobie nawzajem doświadczać miłości naszego Pana i towarzyszymy sobie, aż wszyscy dotrzemy do naszego niebieskiego domu.

Nasz Pan Jezus sam prowadzi nasze procesje. Jak w obchodach Traslacion Czarnego Nazarejczyka, doświadczamy go wędrującego z nami w procesjach naszego życia. Staramy się pokornie chodzić z Nim i czujemy, jak pokornie idzie z nami (por. Micheasz 6, 8). Prowadzi nas, wspiera i towarzyszy. Przynagla nas do solidarności i wzajemnego towarzystwa w drodze do świętości i pełni życia.

Traslacion oznacza także „przejście” (pagtawid, pagpapaibayo). Jezus zaprasza nas do przejścia z Nim (por. Mk 4,35). Wzywa nas do przekraczania granic, przekraczania wygod, otwartości na nawrócenie, przemiany społeczeństwa, przełamywania murów podziałów i budowania mostów solidarności. Nasza synodalna podróż wyprowadziła nas poza nasze małostkowe ambicje, konwenanse i wygody, w kierunku budowania komunii, zapraszania do udziału i kontynuowania misji. Duch Zmartwychwstałego Pana rozszerza naszą wizję, sprawiając, że patrzymy poza osobiste interesy, więzy krwi, lokalność, zyski biznesowe i partie polityczne. Jezus zawsze towarzyszy nam na drodze nawrócenia, ku całkowitemu oddaniu się służbie Bogu i bliźniemu.

Kochające Miasto Marii

Nasza droga Mama Maryja była często przedstawiana jako towarzyszka podróży w nasze popularne nabożeństwa. Ona jest Matką Bożą Przewodniczącą, która oferuje przewodnictwo na drodze. Jest Matką Bożą Pokoju i Dobrej Podróży, która prowadzi i chroni nawigatorów. To Matka Boża z Salambao, która towarzyszy rybakom w ich wyprawach. To Virgen de La Naval, która oferuje wsparcie obrońcom wiary podczas żeglugi. Dziewica Świętego Różańca – Królowa Ślimaków i Dziewica Bolesna z Pakil, która dołącza do nas, gdy tańczymy na ulicach ślimaka i turumbę . Nasze kościoły to sanktuaria obrazów maryjnych. Naprawdę wiele obrazów, ale jedna Matka.

Nasza synodalność wyraża się w miłości z Maryją; jesteśmy pueblo amante de Maria. Gromadzimy się jako rodziny i wspólnoty, aby wspólnie odmawiać różaniec i zawieramy się Jej macierzyńskiej opiece i wstawiennictwu.

Rewolucja EDSA People Power Revolution w 1986 roku była historycznym świadectwem Jej macierzyńska obecność na naszej drodze synodalnej jako ludu. W tym przełomowym momencie naszej narodowej historii Mama Maryja prowadziła nas i pomagała nam być wytrwałymi w prawdzie, sprawiedliwości i miłości. Inspirowała nas i chroniła, aby w tych trudnych dniach nie przelewała się krew. Wraz z towarzyszącą nam Mamą Maryją Aleja Epifanio de los Santos stała się dosłownie „miejscem objawienia świętych”, miejscem, w którym pobożność i synodalność filipińska były pokazywane światu.

Sana Wszystkie Wersja 2.0! Dla wszystkich przędy!

Słowami naszej młodzieży Duch Święty mówi nam: „sana all!” Kościół jest „katolicki”, to znaczy „na wszelką nitkę!” Z radością przyjmujemy misję powierzoną nam przez naszego Zmartwychwstałego Pana, aby „głosić Dobrą Nowinę wszelkiemu stworzeniu” (Mk 16,15).

Nasze spotkanie z Panem iz sobą nawzajem przemieniło nas. Nie jesteśmy już tacy sami, ponieważ Bóg uczynił nas „wersją 2.0” nas samych i naszego Kościoła, a przyjęcie przez nas misji synodalnej jest znakiem naszego duchowego nawrócenia. Nie jesteśmy tylko mga kamanlalakbay, którzy biernie przyjęli Dobrą Nowinę. Obdarzeni, aby dawać, staliśmy się nauczycielami tao, uczniami-misjonarzami, którzy podróżują razem, aby „czynić uczniami wszystkie narody” (Ew. Mateusza 27:19). Na Twoją misję, Panie, dajemy nasze „Tak!” Sana wszystko!

Bayanihan. Adduyon/Alluyon. Binnadang Oto niektóre z obrazów kulturowych, które wyrażają diecezjalne doświadczenie synodalności. Bayanihan. Adduyon/Alluyon. Binnadang. Odnosi się to do chęci członków społeczności do wzajemnej pomocy. Zazwyczaj wykonywana praca jest oddawana jako bezpłatna i pełna miłości służba bliźniemu. Adivay. Termin ten odnosi się do wspólnego zgromadzenia w celu wspólnoty i celebracji. Może to być bardziej formalne, zgromadzenie dużej liczby osób na konkretnej uroczystości lub w sposób nieformalny, który ma miejsce wśród członków rodziny, kręgu przyjaciół lub wśród sąsiadów. Um-ummong odbywa się poprzez zgromadzenie starszych lub przywódców dwóch społeczności, które są w konflikcie, aby rozwiązać problem i ponownie się zjednoczyć. Pojęcie Inayan może również być obrazem, który wyraża synodalność, ponieważ obejmuje również szacunek dla Niewidzialnego (Boga), szacunek dla bliźnich, a także szacunek dla innych stworzonych rzeczywistości pozwalających na harmonijną relację z Bogiem, z innymi i z naturą. Chcielibyśmy wierzyć, że te obrazy kulturowe są zapisane w lokalnych instrumentach muzycznych rdzennej ludności lokalnego Kościoła. Solbao (bęben), gangsa (gongi) i pattitik /takik (2 metale) grane są razem, aby wytworzyć rytm i dźwięk do tańca tayaw. Te instrumenty muszą łączyć się ze sobą, grane na różne sposoby, a każdy z nich dzieli własne brzmienie, tworząc jeden melodyjny rytm. Kiedy jest słyszany, oznacza świętowanie, wspólnotę i synodalność.

Stąd ten obraz:

W solibao (drodze) jest poczucie inayan. Pattitik/takik w znaku krzyża to um-ummong. W wartościach bayanihan, gangsa alluyon/ są aduyon/binnadang i adivay.

Podobnie Ilocano ma silną wiarę, która rozwija się dzięki oddaniu i naturalnej skłonności do Boskości. Ta osobowość Ilocano czyni ją altruistyczną, humanitarną i sąsiedzka. Świadczy o tym częste wypowiedzianie się Ilocano na pytanie o jego plany: „No ipalubos ti Apo”, dosłownie tłumaczone jako: „Jeśli Bóg na to pozwala”.

„PADIGO”. Mając na uwadze ten kontekst kulturowy, najbliższym kulturowym wyrazem podróży synodalnej i konsultacji w zakresie słuchania jest „PADIGO”.

PADIGO to połączenie dwóch słów. „Digo”, co dosłownie oznacza zupę, a dokładniej gorącą zupę. Kiedy „Pa” łączymy się ze słowem głównym „Digo” otrzymujemy słowo oznaczające „dzielenie się „gorącą zupą” z sąsiadem. Dobroczyńca, ten, kto ma „digo”, dzieli się swoją „grasją”, czyli błogosławieństwem z bliźnim. Bycie dobrym sąsiadem to spontaniczne i bezinteresowne dzielenie się tym, co mam.

Jest to najbliższa kulturowa manifestacja całego procesu, ponieważ mówi o trosce Ilocanos o bliźniego w potrzebie. To akt współczucia i komunii z innymi. Docenianie braci i siostr jest bezinteresownym aktem. Chodzi o wzmocnienie relacji i budowanie zaufania wśród członków społeczności.

„PADIGO” jest niestety powoli zapominane z powodu pewnych „nowoczesnych” czynników, takich jak materializm, sekularyzm i konflikty, które niesie ze sobą polityka, czyniąc z niej przeszłość. Podróż synodalna ma na celu ożywienie i odświeżenie tej kulturowej praktyki Ilocanos. Czym mogło być „dzielenie się chlebem” kultury semickiej, w naszej kulturze mamy to „PADIGO”, nasz sposób dzielenia się tym, co mamy z innymi podróżnikami!

Ta wartość kulturowa „PADIGO” uczestniczy w wartości ewangelicznej nauczonej przez Jezusa w przypowieści o dobrym Samarytaninie (Łk 10:25-37). Ten, kto naprawdę kocha Boga, to ten, kto kocha swojego bliźniego, kimkolwiek by ten sąsiad był – przyjacielem czy wrogiem, „kailian” (rodak) wanno ganganaet (obcy obcy). Wspaniale jest uświadomić sobie, że nasze Ilocano „PADIGO” jest bardzo ewangeliczne! Jego świętość, Papież Franciszek, wprowadził Ewangelię Dobrego Samarytanina do naszych kościelnych rozmów ostatnio w swoim „FRATELLI TUTTI”. Modlimy się, aby Ojciec Święty pobłogosławił nas za ponowne odkrycie

i opisując naszą synodalną podróż z naszą własną kulturową Ewangelią „stania się dobrymi Samarytanami” poprzez nasze „PADIGO!

Jedyną wyjątkową prezentacją mającą na celu zachowanie kultury Ilokano jest symbol DANIW (Wiersz).

Ramen Panagkaykaysa, Saramsam – Daliasat,
(Tinubong, Bibingka, Kalamay, Suman, Kórnik)
Diket e awan baurna nabellaay,
Getta ken lasag ti niyog, asukar man wenno tagapulota,
Lenngga ken ramen nga agduduma naigmay
Akaykaysada a Maiurno Bara ti bumegbeggang a
yay ay ay ay ay ay ay , , agadiwara gagar makiranod,
Taraon: malutluto, maibibus!

Kasta man kaiyarigan ti tinubong
Pannaka-allukoy, pannakatubay tunggal maysa tapno agkikinnamayet,
agkaykaysa Iti synod, agririnnanud, iburay
pampanunot Nadigem, nadekktet, naparbeng, nadarisay nga
ayat agakikibin

Partuat ni Ilocano, saramsam nadumaduma
Adda dita ti bibingka, ti suman, ti kalamay ken daduma pay
Pannakaisagana, ramramay, taktakiag ti pamilya, agdadanggay, Ramen a naitapog,
aglalaok, maugikimwar, aga

Spotkałem się z wielkimi krokami, wdzięcznymi słowami w ramach
Synodu, Pannarabay ti Espirito Santo, baro nga agsapa tumpuar,
agalinaga, Aggaraw, Maibiag, arapaap ken sirmata, biag a nawaya, natalinaay,
awanian Pagkurikanna, awan!

Ni managsukisok nga Ilocano, umugaw-as,
Agbirok iti naisangangayan, agtakuat,

Wenno maidasaar iti lamisaan a medeng,
Ngem ti kornik, mais a naparsik nalaokan ti puraw a balitok iti Amianan, pugam
man? Wen, bawang!
Saan laeng nga iti Kailukoan wenno, iti sibubukel a Pagilian, nagdaliasat pay daytoy
iti entero a Sangalubongan!
Kas ti bukel ti Synod a naitukit, ti puto ti pamilya, maiyarig!

Taraon a masaramsam paggaranudan.
Nagtaud ti kinaimbag ti DIOS, sagut ti nakaparsuan
Panangisagana, symbole ti panagkaykaysa nga agraranud ti eucharystia.
awan t makurangan, amen ket maibingayan.
Apuy a mangluto ken manglinay ti taraon ipasimudaagna ti ayat a mangtunton ti
kinapudno ken agtakder ti kinalinteg a pagbatayan panagkaykaysa.
Poświęć się temu, aby nainkabsatan,
Agkaykaysa, agkukuyog ti daliasat misja pobożna Ti Dios.
Biag a nagin-awa. Biag a nawaya,
Biag a natan-ok a ladawan ti biag nga agnanayon.

Połączenie i harmonia GANGSA I SALIBAO; PADIGO, są zaproszeniem dla ludzi, aby przyszli, aby dzielić się i świętować razem; rodzime przysmaki, potrawy na stół i słodkie owoce truskawek podtrzymują zdrowe odżywienie ciała i ducha; umacniać wspólnotę w rodzinie i wspólnocie wiernych.

	<p>Te instrumenty kulturowe, pieśni, tańce, Daniw i abel są symbolami bogatej kultury i cenionych tradycji, niejako nadają sens synodalności w życiu i misji w Kościele Metropolitalnym.</p>
	<p>„PANAGDAIT” — jest to Bisayański termin oznaczający pokój lub dobrą wolę. Jeśli język odzwierciedla światopogląd, wówczas Panagdait odzwierciedla aspiracje Kościoła DOPIM — który konkretnie doświadczył zła konfliktów zbrojnych — by żyć we wspólnocie, w której panuje pokój i harmonia. Jednak w doświadczeniu synodalnym DOPIM pokój to nie tylko brak wojny; to także likwidacja ubóstwa. Panagdait sankcjonuje sprawców, lecząc niewinne ofiary. Panagdait potępia przemoc, jednocześnie kształtując dobre sumienia. W Panagdait Kościół przestaje na chwilę mówić, aby mógł dobrze słuchać głosów swoich cierpiących członków. Panagdait jest wtedy, gdy Kościół widziany jest na peryferiach i przemieniany przez styl życia ubogich.</p> <p>Panagdait jest wtedy, gdy widzimy uśmiechniętą twarz Jezusa, ponieważ najmniejsi, ostatni i zagubieni w końcu zajęli najlepsze miejsca w Kościele.</p> <p>„HABAL-HABAL” — to improwizowany motocykl, który może pomieścić 3 lub więcej pasażerów, w tym ich bagaż. Habal-habal może dotrzeć do odległych barangajów, do których nie można już dotrzeć pojazdem czterośladowym. Ludzie z barrios, którzy są przyzwyczajeni do spacerów lub spacerów przez ile kilometrów do samego miasta i powrotu do domu, używają habal-habal jako środka transportu. Ponieważ habal habal może dotrzeć na przedmieścia — pomimo wyboistej i błotnistej drogi lub w ogóle jej nie ma — nazywa się to potocznie transportem dla ubogich. Kościół synodalny jest jak habal-habal. Pomimo drogi kamienistej, błotnistej, brudnej lub w ogóle jej nie ma, Kościół musi sięgnąć na przedmieścia i poszukać swojej trzody. Droga synodalna jest drogą szczególnie dla ubogich. To w Kościele ubodzy mogą „jeździć”, ponieważ Kościół jest zasadniczo Kościołem dla ubogich.</p>
	<p>Wyróżniającym się obrazem kulturowym, który mógłby zilustrować doświadczenie synodalności w kościelnej prowincji Palo, jest most, nad którym wschodzi słońce, a pod nim łódź. Ponieważ słońce wschodzi na Wschodzie, słońce jest trafnym symbolem Wschodu</p> <p>Visayas, symbol nowego początku i nowej nadziei, którą nadchodzący Synod wniesie do Kościoła.</p> <p>Oprócz wizerunku Kościoła jako „kory Piotra” statek morski symbolizuje także historię, kulturę i wiarę mieszkańców regionu: starożytne „karakoa” używane do handlu (a nawet najazdów) inne narody (i kultury), łódź, której ludzie używają, aby udać się w miejsca, zwłaszcza wzdłuż społeczności przybrzeżnych i nadrzecznych w Samar-Leyte i Biliran, łódź rybacką, która do tej pory jest używana przez wielu jako środek do życia, oraz statek, który przywiózł wiary chrześcijańskiej i wylądował 500 lat temu najpierw w Homonhon</p> <p>wyspa (poza większą wyspą Samar) i ostatecznie zatrzymała się w różnych społecznościach przybrzeżnych w Leyte</p> <p>Most San Juanico i Most Biliran to mosty, które łączą wyspy Leyte, Samar i Naval – archidiecezję Palo z jej sufraganami. Droga synodalności zobowiązuje wiernych diecezji do przewyciężenia podziałów i wyobcowania”</p> <p>poprzez tworzenie więzi, prawdziwych relacji i komunii między członkami Kościoła lokalnego i ze społeczeństwem w ogólności. W rzeczywistości posługa biskupa (i papieża) jako pontifex – budowniczego mostów – jest tak zgodna z godnością chrzcielną chrześcijan, którzy są uczestnikami kapłaństwa Chrystusa, jedyne go pośrednika między Bogiem a człowiekiem.</p>

	<p>„BINALLAY” to przysmak z Doliny Cagayan, który najlepiej przyrządza się ręcznie. Wiele rąk zajmuje się sadzeniem kleistego ryżu, przygotowaniem go do mielenia, a następnie ugotowania tego przysmaku. Reprezentuje nie tylko „spotkanie się” wielu, ale także ludową religijność – ponieważ ten przysmak pojawia się zwykle w Wielkim Tygodniu.</p> <p>„GANGSA” to góralski instrument muzyczny. Jego dźwięki zbierają się podczas święta. Jest instrumentem świętujących ludzi. Gangsa nigdy nie jest rozgrywana w pojedynkę, ale zwykle jest częścią zespołu innych gangów towarzyszących tańcom rdzennych Filipińczyków. Reprezentuje cel synodalności, aby dotrzeć do dotychczas zmarginalizowanych sektorów.</p> <p>„AMARIONG”, czyli róg carabao, był używany w starożytnym Cagayan – podobnie jak w innych miejscach na Filipinach, do zwoływania ludzi na ważne zgromadzenia. Symbolizuje zatem nasze dążenie do bycia nie tylko „zgrupowanym” Kościołem, ale prawdziwym zgromadzeniem w Panu, rozmyślnym, zaplanowanym, dobrowolnym i świętym zgromadzeniem ludu Bożego słuchającego Słowa.</p> <p>do do jego</p> <p>„BUNUBON” (pączkujące sadzonki ryżu) oznacza nową nadzieję, nowy wzrost</p> <p>„CAGAYAN RIVER” – rzeka płynąca przez dolinę Cagayan przynosi życie i środki do życia naszym ludziom. Także tą rzeką nieustraszeni misjonarze nieśli Ewangelię na naszą ziemię. Ponadto stanowi dla nas wyzwanie, aby chronić, promować i pielęgnować integralną ekologię, aby złagodzić niszczycielskie skutki zmian klimatycznych i degradacji środowiska.</p>
	<p>„Vinta z Layag” (żagiel) Kolorowa Vinta z Layag (żagiel) reprezentuje różnorodność kulturową i wyjątkową wiarę metropolitalnej prowincji Zamboanga. Jest to reprezentacja podróży wraz z jej różnymi kontekstami kulturowymi, wyzwaniami geopolitycznymi pośród prób i trudności reprezentowanych przez fale płynące vinta. Aby osiągnąć wspólny cel i wizję Matki Kościoła,</p> <p>Kościół Zamboanga potrzebuje zorganizowanego i zsynchronizowanego wiosłowania swojej Vinta z mocnym żaglem, który reprezentuje jedność w podróży. Przeplatany wzór reprezentuje kolorowe i znaczące współlistnienie każdego, kto żyje swoją wiarą i kulturą. Wielobarwny Layag i Vinta opowiadają o narracjach rzeczywistości.</p>

DODATEK 4

REFLEKSJA SEKTOROWA – KRAJOWE KONSULTACJE SYNODALNE

SEKTORY	SPOJRZEJ NA ŻYCIE Dziel się historiami i doświadczeniami sektorów	SŁUCHAJ BOGA Gdyby Bóg był tutaj, co by powiedział? Dziel się historiami z Biblii	MIEŁOŚĆ W DZIAŁANIU Co możemy zrobić?
	<ul style="list-style-type: none"> Filipińczycy wyjeżdżają do pracy za granicę, ale niosący ze sobą bagaż psycho-emocjonalny z domu. Mechanizmy radzenia sobie za granicą prowadzą do innych problemów, takich jak hazard i inne nałogi. Brak kościoła katolickiego i księży służących OFW spragnionych duchowego przewodnictwa, a zwłaszcza w przypadku depresji • Filipińczy marynarze pragną odprawiać msze i Biblię online nauka. Historie migrantów wspierających filipińskich księży studiujących za granicą. Konieczność zapewnienia wsparcia rodzinom OFW poprzez formację, wspólnotę i szkolenie praktyczne. • OFW nie mogą wrócić do domu na pogrzeb członków swojej rodziny i dlatego polegają na nagranej uroczystości. 	<ul style="list-style-type: none"> Podobnie jak ucieczka Świętej rodziny do Egiptu i historia Józefa w ST, Filipińczy są zmuszeni przez okoliczności do pracy za granicą. Izrael ma być krainą mleka i miodu, ale musieli udać się do Egiptu. Mamy nadzieję, że nadejdzie czas, kiedy Filipińczy nie będą musieli wyjeżdżać. • Historia Filipa przyprowadzającego Natanaela do Jezusa jest odzwierciedleniem innych chrześcijan przybliżających OFW do Jezusa Jezus po nakamieniu tłumy poszedł także do innych wiosek. 	<ul style="list-style-type: none"> Ministerstwo towarzystwa OFW i ich rodzin. o Ministerstwo dla dzieci OFW w szkołach. o Zarządzanie fiskalne/edukacja finansowa dla rodzin, aby żyły prosto. o Zestawy do dzielenia się Biblią dla świeckich. o Msza online na spotkania modlitewne OFW/zoom. • Duszpasterstwo rodzin OFW na Filipinach. • Pralatura personalna OFW. Więcej obecności i usługi kapłanów filipińskich dla OFW i ich rodzin. inkardynować księży i misjonarzy.
	<ul style="list-style-type: none"> Historie maltretowanych żon, które są zaangażowane w parafie i które wolały nie zostawiać agresywnego męża pomimo rad, aby uciekać dla jej bezpieczeństwa. Pomoc parafialna dla kobiet – tymczasowe schronienie dla maltretowanych kobiet oraz poradnictwo dla potrzebujących. Raporty o młodych kobietach pomogły wrócić do szkoły. • Kobiety w dzielnicach czterech latami wspierane przez doradców i siostry zakonne, które prowadzą formację ciągłą dla wolontariuszy. • Personel organizacji pozarządowych opowiada, jak radzą sobie z handlem dziećmi i kobietami. • Opowieść o kobiecie, która popełniła samobójstwo, mimo że aktywny w Kościele. Zaczęła kwestionować Boga i ze względu na niefortunne okoliczności opuściła kościół. • Musimy rozpakować struktury społeczne, które kontynuują takie nadużycia. Istnieje rażący brak wsparcia ze strony rządu, ponieważ fundusze dla kobiet są czasami przypisywane do innych projektów, a kwestie psychospołeczne i zdrowie psychiczne nie otrzymują konkretnego wsparcia. 	<ul style="list-style-type: none"> Dobry Pasterz – należy opiekować się kobietami i dziećmi z sąsiedztwa. • Kościół dobrym pasterzem. Opowieść o zagubionej owcy i „niech ci, którzy nie zgrzeszyli, rzucą pierwszy kamień”. Psalm 23, „Pan jest moim pasterzem, nie będę się bał” – • Powstanie z martwych i śmierć Łazarza. • Kreacja Mężczyzny i Kobiety – uzupełniają się nawzajem; nikt nie jest lepszy od drugiego. W Ewangelii Jana 19, u stóp Krzyża, Jezus powierzył sobie Maryję i Jana. W swojej diecezji jeden z biskupów powiedział świeckim, aby sprawdziły, przypomniły duchowieństwu wszelkie zaobserwowane wykroczenia/błędy i vice versa. • Dobry Samaritanin – kobiety z chorobami psychicznymi pragną uzdrowienia niż mogą być dane przez Kościół. Historie uczennic, które pozostały z Jezusem nawet w czasie jego cierpienia i śmierci. • Samarytanka i inne historie spotkania kobiet z Jezusem 	<ul style="list-style-type: none"> Przyjrzyj się polityce kościelnej i rządowej i spraw, by były one uwrażliwione na płeć i oparte na badaniach. • Wzmocnienie katechezy i formacji zarówno kobiet, jak i Programy duszpasterskie i służba dla kobiet powinny być bardziej aktywne, ale także osobiste, zwłaszcza dla kobiet porzuconych i maltretowanych. Formacja i szkolenie dla tych, którzy pomagają kobietom • Posługi rodzinne wspierające samotne kobiety • Reaguj konkretnie, zamierzona służba dla kobiet z chorobami psychicznymi / problemami zdrowia psychicznego. • Uczyni Kościół bezpieczną przestrzenią dla pracownic. • Utrzymać wsparcie dla istniejących ośrodków, takich jak „centrum kahupayan w Cebu i centrum ekologiczne dla kobiet w Davao. • Partnerstwo z agencjami rządowymi i organizacjami pozarządowymi
	<ul style="list-style-type: none"> Do tego problemu przyczynia się również patriarchalna struktura Kościoła i brak upodmiotowienia kobiet 		
	<ul style="list-style-type: none"> Historie dyskryminacji; uprzedzenie; zastraszanie, agresja rozwojowa; eksploatacja; utowarowienie kultury; wcześniej zaaranżowane małżeństwo; militaryzacja; eksploatacja domeny przodków; ubóstwo; w budowie; rekrutacja innych sektory. W wielu diecezjach proszą Kościół, aby kierował nimi i chronił je przed opresyjnymi strukturami i ciemiężcami. Istnieje jednak potrzeba konsultowania się z nimi w sprawie tego, czego potrzebują i chcą. • Potrzeba edukacji wrażliwej na kulturę; programy żywieniowe i żywieniowe, edukacja dorosłych dla rodziców, zachowanie kultury; tożsamość i samostanowienie. • Piękno: prostota życia IP; hojność, mądrość ekologiczna, świadomość i upodmiotowienie. 	<ul style="list-style-type: none"> Historia stworzenia Historia Rut. • Exodus. • Dzieje 15 i inne historie o dyskryminacji pogan • „Nie ma dla nich miejsca” – przyjaciele paraliyka przyprowadzili go do Jezusa. • Samarytanka w Studni; Kobieta została – Jezus stał się nauczyciel. 	<ul style="list-style-type: none"> Pomóż IP chronić domenę przodków. • Wyślij księży do wspólnot IP, aby zrozumieli, jak żyją na marginesie. • Edukacja dla społeczności IP. • Nawrócenie duszpasterskie. • Galugarin (zbadał) ich kulturę, kontekst i potrzeby • Ekologiczne nawrócenie. • Prowincjonalne zgromadzenia specyficzne dla IP. • Systematyczna reakcja. • Włączenie do programów parafialnych i diecezjalnych
	<ul style="list-style-type: none"> Problem ekologii związany jest z polityką. Troška o środowisko powinna być kryterium politycznym. Problem dotyczy małych rybaków • Problemy z programem „buduj, buduj, buduj”. • Przemysł warzyw – rolnicy wyrzucają swoje plony ze względu na niskie ceny oraz dużą konkurencję i podaż produktów rolnych. Wydobycie węgla/wydobycie i kwestie pokrewne Rzeczywisty problem związany z wydobywaniem w Dolinie Cagayan; Sibugaj wyspa Ø praca dzieci Ø dylemat, że przemysł wydobywczy daje miliony ludności – ale zniszczenia są ogromne. Ø Del- Koronadal (Wydobycie niklu Tampakan) – 70B dolarów kopalnie odkrywkowe. Zakaz został ostatnio zniesiony (Gov. Tamayo). Dawanie suholu (lapówk) ubogim mieszkańcom, aby się zgodzili. Niektórzy z nich są członkami BEC Ø W Leyte są pieniądze zaangażowane w wydobywanie i nielegalne pozyskiwanie drewna. Firmy oferują ludziom stypendia i pracę. Ø Cicha praktyka liderów społeczeństwa w górnictwie odkrywkowym w Ayala, Zamboanga (Ayala Water Shed) 	<ul style="list-style-type: none"> Bóg przemawiający przez kłęski żywiolowe. Jak słuchamy Boga? głos poprzez tworzenie? • Zaprzysiężnij się z górnikami, aby pomogli w prośbie ludzi. • Powiedz im, że zasoby naturalne są dla wszystkich. Historia stworzenia. Zarządzanie • Kochaj bliźniego tak, jak kochasz siebie. 	<ul style="list-style-type: none"> Ewangelizować politykę – kultura polityki. • Edukuj ludzi; budować świadomość poprzez BEC i media społecznościowe. Edukacja na temat właściwej utylizacji odpadów dla wszystkich sektory. Bóg chce, aby Kościół nadal czynił coś przeciwko zniszczenia – nawet te drobne akty możemy podtrzymać działając. Liczą się małe zwycięstwa. 3R – redukcjonowanie, recykling, ponowne wykorzystanie. • Każdy może przyczynić się trochę do oszczędności energii/zarządzania/usuwania odpadów. • „Myśl globalnie; działaj lokalnie”. • Tradycje kulturowe/religijne muszą podlegać edukacji.
	<ul style="list-style-type: none"> Ø Istnieje wiele ofiar z powodu powodzi i osunięć ziemi, niebezpieczeństwa popiołu/pyłu dla zdrowia i środowiska. Ø W wielu przypadkach zbiorowym działaniem ludzi udało się powstrzymać operacje. • Pozyskiwanie drewna: Ø W Malaybalay – od gestego lasu do „kalbo” (ogolony). Chociaż w Bukidnonie jest teraz zakaz wypalania drewna. Ø Historia sukcesu w Lanao Sur, gdzie wszyscy pracownicy kościelni obsadzali barykadę. Ø Pozyskiwanie drewna wpływające na życie farmerów wodociagowych Liguan Marsh (Cotabato) jako rezerwa paliwa Problem zmian klimatycznych, brak drzew, problem powodzi (większość dotknięta jest muzułmanami) Brak świadomości w kwestiach ekologicznych wielu katolików. Misjonarze otrzymują groźby śmierci za walkę z problemami środowiskowymi 	<ul style="list-style-type: none"> Wyzwanie, aby zobaczyć, że Kościół jest nie tylko dla świętych, ale także dla grzeszników. Ludzie bardziej słuchają polityków niż księży, ponieważ politycy są bardziej obecni w terenie. • Brakuje edukacji politycznej. • Czasami Kościół postrzegany jest jako „świętszy od ciebie”. Kościół ma większe wyzwanie, by być symbolem „jedności”. • „Daj Cezarowi to, co należy się Cezarowi.” • Kościół powinien być zaangażowany politycznie. Wzwanie Mateusza. • „Chorzy potrzebują lekarza” Poszukajmy rannych. • Historia Pilata – Kościół powinien szczególnie zaangażować się w formację głoszenie Królestwa Bożego • Historia setnika – aby zobaczyć lub potwierdzić chęć pomocy wspólnoty. 	<ul style="list-style-type: none"> Edukacja polityczna nie powinna odbywać się tylko podczas wyborów. Przywróćcie „konsjencję” ludzi. • Formacja, która może odbywać się co miesiąc, nie tylko podczas wyborów. • Szkoły katolickie powinny również koncentrować się na kształtowaniu wartości. • Udział formacji duchowej politykom. • Połącz się ponownie z podstawami. • Kościół jako Kościół gościny. • Istnieje ciągła potrzeba „dążenia” do świętości i odnowienia. Istnieją sugestie dotyczące oceny roli Kościoła w „świecie cyfrowym”.
	<ul style="list-style-type: none"> Farmy i sprzęt rybacki są niszczone przez tajfuny. • Uczestnictwo w celebracjach liturgicznych – zazwyczaj żony tylko dlatego, że mężowie codziennie pracują na utrzymanie. Turystyka lokalna wpływająca na środowisko naturalne. • Społeczność Badjao w Basilan to rybacy działający na małą skalę. • „Rolnictwo z ręki do ust?” – środki utrzymania a rolnictwo/rybołówstwo na dużą skalę. • Zależne/kontrolowane przez pośredników 	<ul style="list-style-type: none"> Przypowieść o siewcy – jaką „żyzną” glebę zamierzamy zapewnić aby mogły się fluoryzować. Rozmnażanie bochenków – daj im coś do jedzenia. • „Wielki Połów” – otwartość na prowadzenie ducha w doświadczeniu mieć haczyk. • Jesteśmy zarządzani ziemi. Jesteście opiekunami swoich braci i siostr. 	<ul style="list-style-type: none"> Partnerstwo – Kościół i samorząd – dla zjednoczenia szkolenia. Zaproponować NASSA zapewnienie programów działań społecznych dla rolników i rybaków Ewangelizacja kultury. • Alternatywne pozytywne rozwiązania – rolnictwo ekologiczne. • Zrównoważone Rolnictwo – Kształcenie ludzi/rolników/rybaków. • Zachęcać do tworzenia spółdzielni • Formacja wiary i wartości dla rolników i rybaków.

<ul style="list-style-type: none"> • Militaryzacja rolników kontra oligarcha (czerwone znakowanie/ zabijanie) • Rolnicy/Rybaczy – „baon sa utang” (pochowani w długach) • Brak ziemi do uprawiania i prowadzenia nielegalnych połowów. • Przemieszczenie domów i środków do życia z powodu urbanizacji i rozwoju. • Osoby nieobjęte prawem /nie zarejestrowane jako 		<ul style="list-style-type: none"> • Wzmocnienie powiązań z JST • Wspieranie organizowania BEC.
<ul style="list-style-type: none"> • mieszkający/bezimienny/bez tożsamości/nielegalni migranci/ mieszkający ulicy/wykorzystywani podczas wyborów. • Nielegalni Filipińczycy w Izraelu odrzucili ofertę 5000 dolarów tylko za powrót na Filipiny. • Filipińczycy w Rzymie biorą ślub z Włochami tylko po to, by uzyskać obywatelstwo, nawet jeśli są małżeństwem na Filipinach. • Ubóstwo na wsi jest gorsze niż ubóstwo w mieście, więc ludzie udają się do miast, w których stają się nieudokumentowani. • Przesiedleńcy zostali wypędzeni z powodu zawłaszczania ziemi przez niektórych polityków/biznesmenów. • „kapit sa patalim” (ściskając ostrze noża), aby przeżyć • Przypadki nieudokumentowanych cudzoziemców, którzy „ukrywają się” na Filipinach z powodu przestępstw popełnionych za granicą. • Niektóre zostają udokumentowane z powodu rejestrów karnych (używanych przez rządy / NPA jako przewodniki). 	<ul style="list-style-type: none"> • Gen. 4 (Kain i Abel) – „czy jestem stróżami mojego brata? • Historie nienazwanych/nieznanych, jak przypowieść o dobrym Samarytaninie 	<ul style="list-style-type: none"> • Być z nimi w kontakcie.
<ul style="list-style-type: none"> • Historia Papieża Jana Pawła II – nie jestem stary, jestem jeszcze młody ponieważ wciąż mogę przyjąć Chrystusa. • Poczucie uprawnień seniorów. • Jeśli osiągniesz ten wiek, czy jesteś szczęśliwy? • Doświadczenie bliskiej śmierci osób starszych. • Bahay Aruga w Calapan jest bez wsparcia. • Wiele osób starszych czuje się pominiętych. • Osoby w podeszłym wieku bez sakramentów. • Wrażliwość na potrzeby starszych. • Wsparcie, którego należy udzielić osobom starszym. • Dom dla starszych/chorych księży. 	<ul style="list-style-type: none"> • „Szczu swojego ojca i matkę”. • Żywa wiara jako osoba starsza. Być w podeszłym wieku to ufać Bogu. • Ewangelizacja duchowa dla osób starszych • Podtrzymuj godność osób starszych • Dar cierpliwości i zrozumienia. 	<ul style="list-style-type: none"> • Partnerstwo z agencjami rządowymi i organizacjami pozarządowymi w zakresie programów ochrony i wsparcia osób starszych. • Programy duszpasterstwa rodzinnego mające na celu ewangelizację seniorów i zaangażowanie w formację wiary oraz pomoc rodzinom w przygotowaniu się na starość.
<ul style="list-style-type: none"> • Bardzo trudny temat, który jest zaniedbywany • Członek rodziny – jest w rodzinie / w rodzinie Mamy cale doświadczenie posiadania osoby LGBTQ w rodzinie lub wśród naszych bliskich. Istnieje prawdziwy hałas, aby otoczyć je szczególną opieką. Historie rodziców, którzy mają synów gejów, rozumieją ich i kochają. Mają też silne pragnienie, aby ich synowie mogli pewnego dnia znaleźć prawdziwą radość w wierze. • Doktryna katolicka jest dla nich bolesna. Jak radzić sobie z dychotomią wierności w swojej posłudze na 	<ul style="list-style-type: none"> • Historie Jezusa o uzdrowieniu. Dotykanie i leczenie trędowatego. • Idźcie i czyńcie uczniami (Mt 28,19) • Wszyscy są usprawiedliwieni w Chrystusie • Rz 8,38 „Urodziście się w łonie matki waszej... jesteście cudownie uczynieni • Miłujcie się wzajemnie, tak jak ja was umiłowalem (Jn) • Jak wszyscy inni są uzdolnieni i powołani do powołania 	<ul style="list-style-type: none"> • Kontynuuj / wzmocnij dialog • Zatrzymaj dyskryminację – promuj akceptację. (Proces akceptacji i kultura akceptacji) • Ustanowienie ministerstwa dla społeczności LGBTQ1A+ (CBCP) • Osoba kierująca/zarządzająca powinna być kompetentna. Trzeba przygotować przyszłych pastorów do posługi LGBTQ++
<ul style="list-style-type: none"> • jednocześnie wiedzą, że w ich życiu coś jest nie tak. • Potrzeba akceptacji i chęci wysłuchania ich historii, pytań i potrzeb. • Większa świadomość w społeczności na temat ich obecności i ich sytuacji. • Potrzeba integralnej formacji 	<ul style="list-style-type: none"> • Kościół musi zaakceptować to, czego nie wiemy. Wszyscy jesteśmy wezwani do rozeznania, ponieważ nie jest to sytuacja czarno-biała. • Musimy naprawdę zainwestować w pomoc. Aby naprawdę zainteresować się pomaganiem im i wspierać programy dla nich • Musimy nauczyć się przestrzegać ich jako osoby, które chcą służyć Panu pomimo ich orientacji. Musimy pomóc im w procesie odnalezienia ich tożsamości 	<ul style="list-style-type: none"> • Zinstytucjonalizować ministerstwo, które zajmie się ich braćmi i siostrami w społeczności LGBTQ1; CBCP będzie mieć program / ministerstwo, aby zająć się LGBTQ1A • Maksymalizacja ich darów •

<ul style="list-style-type: none"> • Rozbite rodziny • Odległość – zdrada • Wyniki: samotni rodzice / samotna matka • Przeżycie • Choroby • Dotknięte są dzieci, które zostały zranione lub uzależnione • Przyczyna: Brak tworzenia rodziny / słabe podstawy • Status ekonomiczny rodziny • Małżeństwa cywilne, pary w konkubinacie • Dzieci rozbitych rodzin • Samotne macierzyństwo • Cięża nastoletnia • Dzieci OFW • Pary w separacji • Związki osób trzecich • Obojętność młodoci wobec małżeństwa • Brak formacji chrześcijańskiej dla rodzin • Rodzice po prostu pozwalają córkom wyjeżdżać na noc z chłopakami • Tożsamość płciowa • Nadmierna stymulacja z powodu zbyt częstego używania gadżetów • Dobry czas w rodzinie • Nieobecni rodzice • Brak usługujących w rodzinie • Wpływ mediów 	<ul style="list-style-type: none"> • Słuchanie opowieści dało nam świadomość, że wszystko jest łaską. Historie niewierności, znechęcia się fizycznego i słownego, a przede wszystkim prowadzenia wspólnoty z parami mającymi problemy małżeńskie, otworzyły drzwi i okna na lepsze zrozumienie Bożej miłości, która jest większa niż możemy sobie wyobrazić. • Nie osądź (psychologia/poradnictwo rodzinne) • Rada, aby nie robić tego ponownie... zamiast tego postępuj właściwie • Ozeasz: „Wróć do mnie” • Ew. Mateusza 8:20 • Ew. Marka 8:29 (Ew. Łukasza 9:20) • Jan 2:5 	<ul style="list-style-type: none"> • Miej bardziej konkretny, zorganizowany i zachęcający program Pre-Cana. Obecny program Pre-Cany jest postrzegany jedynie jako warunek wstępny do małżeństwa, a nie jako służba dla przyszłych par • Doradztwo rodzinne w każdej parafii. Małżeństwa dla Chrystusa itp. są poza parafialne i rzadko spotykane w sprawach parafialnych • Poradnictwo rodzinne • Wzmocnij apostoła życia rodzinnego • Programu 'BuhayPamilya' (Program dla rodzin) • Przejrzyj moduł Pre-Cana • Odnova od siebie do rodziny, także proces synodalny • Kontynuuj chodzenie z ludźmi, podróżuj z nimi z pasją i współczuciem • Nawrócenie • Szkolenie księży, którzy mogą pomóc – duszpasterstwo rodziny i życia • Szkolenie doradców rodzinnych • Instytucjonalizacja duszpasterstwa rodziny i życia • Integracja formacji rodziny • Chrześcijańska formacja moralna • Szkolenie do słuchania w służbie rodziny i życia
<ul style="list-style-type: none"> • Zmagania młodych ludzi • Potrzeba towarzyszenia • Złe efekty mediów społecznościowych • Sakramentalizowany, ale nie ewangelizowany 		<ul style="list-style-type: none"> • Kuentuhan sa pananampalataya (dzielenie się wiarą) • Nauka języka młodych jako sposób towarzyszenia im w wejściu w ich świat • Nawijywanie relacji z młodymi • Młodzież w służbie młodzieży
<ul style="list-style-type: none"> • Więźniowie wychowali nie własne dziecko • Pomimo ich sytuacji istnieje wrodzona dobroć, która zwycięża • Inspirująca historia 	<ul style="list-style-type: none"> • Obraz ukrzyżowanego Jezusa mówiącego do drugiej ukrzyżowanej osoby; „Dziś będziesz ze mną w raju” • Obraz Mszy • Maria Magdalena otarła stopy Jezusa • Niech dzieci przyjdą do mnie • Być ukrzyżowanym to być zidentyfikowane, co oznacza „solidarność” 	<ul style="list-style-type: none"> • Poziom osobisty i rozwiązanie systemowe • Organizacja posługi • Zaangażowanie młodzieży • Zintensyfikowane programy i kontakty

<ul style="list-style-type: none"> • PWD - Hemofilia - niepełnosprawność fizyczna - była to rzadka niepełnosprawność i niewiele osób zna tę chorobę, została uznana za PWD 	<ul style="list-style-type: none"> • Ew. Marka 2:3 - Uzdrawienie paralytyka • Przybyli przynosząc mu paralytyka 	<ul style="list-style-type: none"> • Wzajemna miłość • Współczucie - dla osób z niepełnosprawnością intelektualną - dane nam w darze miłości • Organizowanie i planowanie programu z osobami niepełnosprawnymi w ramach Kościoły • Informowanie społeczności - ewangelizowanie
<ul style="list-style-type: none"> • „Migracja” nauczycieli - ze szkół prywatnych do publicznych • Niskie zarobki • Przystosowanie polityczne • Obciążenie pracą • Skracając jakość czasu dla rodziny • Obniża jakość edukacji • Zbyt dużo papierkowej roboty • System oparty na operatorze • Kierowcy cierpią z powodu systemu granicznego • Wysoka cena oleju • Formacja laików (rynek „Singhot sa Palengke”) • Sprzedawcy - zawsze zajęci, zrób to nie brać udziału w mszach • Wykwalifikowani pracownicy (elektrycy, mechanicy) ufają miłości do Bóg i błogosławieństwo dla rodziny • Los kierowców trójkołowców • Historia nauczyciela 	<ul style="list-style-type: none"> • Katolicka Nauka Społeczna - nawiązująca do godności człowieka • Mt 11:28-30 • „Przyjdźcie do mnie wszyscy zmęczeni, a dam wam odpoczynek”. • Psalm 118 • „Moje jarzmo jest łatwe, mój ciężar jest lekki” • Koryntianie: Rynek (wizyta w grupach / wizyta duszpasterska, odprawienie mszy dla tych osób; wysłuchanie ich historii) • Ewangelia Mateusza rozdział 25 (sąd ostateczny) • Przypomnienie, że zbawienie jest aktem miłości • Formacja jako ewangelizacja poprzez działania społeczne • Reorientacja ludzi; formacja liderów do działań społecznych • Dobry Samarytanin - sektor pracy o dobrym sercu; bycie hojnym poprzez małą, znaczącą podróż z takimi ludźmi 	<ul style="list-style-type: none"> • Szkolenie w zakresie utrzymania/umiejętności sponsorowane lub prowadzone przez Kościół; koordynować z agencjami rządowymi i organizacjami pozarządowymi • Zniżka na czesne dla pracowników parafii • Dialog między Kościołem a rządem • Formacje duchowe dla nauczycieli i grup transportowych • Sponsorzy, aby pomóc grupom transportowym mieć własne pedycy • Kościół musi pomóc w promocji i uzyskaniu wpisu dla szkoły katolickiej • Instytucjonalizacja interwencji w zakresie usług humanitarnych i rozwojowych • Intensyfikacja usług humanitarnych; utrzymać pomoc w utrzymaniu • Prowadzenie sztywnych katechizmów i formacji wychowawczych
<ul style="list-style-type: none"> • OPIEKA nad pacjentem-rodziną-społecznością: integralna Program Rehabilitacji • MIŁOŚĆ do Kościoła - wysłuchaj ich, zanieś ich historie na Synod • Konkretna osoba, która udała się do parafii, prosząc: „Chcę być zbawiony, proszę pomóż mi” • Kościół - zwrócił się do niego, połączył wszystkich interesariuszy i zebrał wszystkie wysiłki razem • Problemy z rodziną 	<ul style="list-style-type: none"> • „Każdy jest drogoceńnym dzieckiem Boga, On nas wszystkich kocha”. Przypomnienie: „Każdy jest drogoceńnym dzieckiem Boga, On nas wszystkich kocha”. Jezus przynoszący życie synowi i wdowie • Ojciec - daje życie • Droga do Emaus - Podróż z osobami używającymi substancji zaburzenie • Przebaczenie i cierpliwość - wybaczenie 7 X 7 X 7 mądrzejszą i mądrzejszą • Dobry Bismillah od rodziny (Jezus wzrasta • w Nazarecie z 	<ul style="list-style-type: none"> • Rehabilitować całą społeczność - dla osoby uzależnionej i jej rodziny, społeczności i samego Kościoła • Program formacyjny, aby pomóc „uzależnionym” • Użyj szablonu: „Kalookan - Salubong Program” We współpracy z Kalookan Interesariusze: różne społeczności/organizacje pozarządowe, uniwersytety • Biuro ds. Zwalczenia Narkomanii • Pomoc ze strony uniwersytetów - De La Salle, Ateneo • IDEALS - młodzi prawnicy • Rodzina/społeczność powinna zdać sobie sprawę z przyczyn przyczyn źródłowych. Zrozum i nie osądź • Miłość w działaniu • Osoba powinna również mieć możliwość zwrócenia się o pomoc na początku do BEC • Miejsce, w którym można opowiedzieć historię / ich problemy • Po duchowym, jakie byłyby działania? Odp - środki do życia program

<ul style="list-style-type: none"> • Efekt migracji do miast • Starsze pokolenie jest nadal religijne, ale wśród młodszego dominuje kultura miejska • Przyczyna mieszkańców ulicy, lokalnych migrantów / nieformalnych osadników jest ubóstwo • Przyczyną ubóstwa jest niedożywienie. W wieku 0-6 lat rozwija się mózg dziecka... Jeśli dziecko nie jest prawidłowo karmione, nie ma energii do nauki; Jeśli ktoś nie uczy się dobrze, nie ukończy studiów; jeśli nie może ukończyć studiów, nie może znaleźć pracy. 	<ul style="list-style-type: none"> • Jest wola Bożą, aby wszyscy mieli wystarczająco dużo jedzenia i nikt nie poszedł głodny • W czasach Jezusa posiłek jest zawsze dzieleny • Księga Rodzaju „Możesz jeść”; Exodus „jedź przed przejęciem”, Izajasz 1: Bóg przygotuje dla wszystkich ucztę... 	<ul style="list-style-type: none"> • Współpracuj z organizacjami pozarządowymi i samorządami lokalnymi w celu rozwiązania problemu nieformalnych osadników • Większe wsparcie programu żywnościowego (podejście reaktywne); przed karmieniem moglibyśmy też nauczyć je higieny, potem po karmieniu mogą być też jakieś programy formacyjne • Zachęcając do sadzenia warzyw np. malunggay (rozwiązanie proaktywne)
<ul style="list-style-type: none"> • Maltretowane kobiety w parafii • organy państwa do walki z przemocą seksualną i molestowaniem seksualnym dla wolontariuszy • Przemoc wobec kobiet; molestowane seksualnie i ich umowy • dobra kondycja 	<ul style="list-style-type: none"> • Samarytanka; kobiety, które są ranne 	<ul style="list-style-type: none"> • Powinno istnieć służba dla kobiet, zvl. porzucone i maltretowane kobiety • Formacja dla tych, którzy pomagają kobietom • Instytucje wspierające, które pomagają kobietom • Duszpasterstwa rodzin wspierające samotne kobiety • Ministerstwo zdrowia psychicznego • Diecezjalne ośrodki zajmujące się krzywdzonymi kobietami i dziećmi z doradcy; uzdrowienie • Partner z rządem (Departament Pracy Społecznej)
<ul style="list-style-type: none"> • Czy diecezjalne media społecznościowe mogą publikować problemy/historie dotyczące łamania praw? • Panuje ogólne poczucie strachu o własne bezpieczeństwo • Dzieci zazwyczaj akceptują, że łamanie praw człowieka jest „normalne” • System sprawiedliwości jest uciskiem dla biednych. Policja stała się instrumentem łamania praw człowieka i nikt nie pociąga ich do odpowiedzialności • Sprawy nie są badane (ksiądz Cavite, który zaginął przez 3 dni, żadne śledztwo nie miało miejsca) • Ofiary stanu wojennego potrzebują Kościoła. Kościół musi do nich dotrzeć. Ofiary wciąż wołają o sprawiedliwość. • EJK (zabójstwo pozasądowe) to pogwałcenie praw człowieka, systematyczne zabijanie ubogich. • Media stanowią mniejszość. Red-tagowanie mediów ma mrozące krew w żyłach • efekt, pojawia się poczucie bezradności. Do kogo możemy się zwrócić? Biskupi zwykle milczą i dają pierwszeństwo swoim relacjom z politykami. Kościół nie wydają się być zaniepokojeni łamaniem praw człowieka. • CARITAS koncentruje się bardziej na działalności charytatywnej, a nie na sprawiedliwości • Ofiary EJK nie powinny być sprowadzane do statystyk 	<ul style="list-style-type: none"> • Duch Święty nie polaryzuje. Zawsze istnieje zbiorowe rozeznanie • W modlitwie Duch nas porusza. 	<ul style="list-style-type: none"> • List pasterski do przedyskutowania najpierw wśród duchownych (rozeznanie zbiorowe). • Niezbędne są ciągłe reformy i czujność. • BEC powinny być zakorzenione w Ewangelii • CARITAS powinien działać na rzecz sprawiedliwości i wyzwolenia • Ofiary EJK muszą być uznawane; powinni mieć twarz w Kościele

DODATEK 5

LIST PASTERSKI KONFERENCJI BISKUPÓW KATOLICKICH FILIPIN

OTWARCIE NOWYCH DRZWI (JANA 20:19-31)
Oświadczenie o konsultacjach synodu narodowego
4-7 lipca 2022, Tagaytay City

W GÓRNYM POKOJU Centrum Duchowości Misjonarzy Karmelitanek w Tagaytay zgromadziliśmy się razem, 87 świeckich kobiet i mężczyzn, w tym młodzież, 46 duchownych i zakonników oraz 87 biskupów, reprezentujących 86 diecezji w kraju. Przeżyliśmy na nowo doświadczenie najwcześniejszej wspólnoty uczniów poprzez modlitwę, rozmowy duchowe, wzajemne słuchanie i wspólnotowe rozeznanie. Uczyniliśmy to, aby świadomie odpowiedzieć na zaproszenie papieża Franciszka, aby wzrastać w bardziej synodalny Kościół, ucząc się CHODZIĆ Z naszym Zmartwychwstałym Panem na drodze do Królestwa Bożego. Gobelin kultury, języka, muzyki, tańców i narracji, jako wyraz naszej jedności w różnorodności, wskazywał na naszą dojrzałość w darze wiary, który otrzymaliśmy 500 lat temu od hiszpańskich odkrywców, a później pionierskich misjonarzy.

Kościół żyje! Było to prowadzone przez Ducha i przepełnione Duchem zgromadzenie namiętnie słuchających uczniów, pragnących szukać woli Bożej w głosach ludzi, zwłaszcza tych, którzy żyją na marginesie społeczeństwa. Uznając nasze porażki i podziały, nasze wady i niedoskonałości, dzięki Duchowi Świętemu doświadczyliśmy, co to znaczy być Zbiorowym Chrystusem, razem głową i ciałem. Nowe drzwi zostały otwarte, gdy tchnął na nas Duch Święty. Weszliśmy w KOMUNIE z Nim i między sobą, dzieląc się Jego różnymi darami, aby wzrastać razem jako jedno ciało, poprzez UCZESTNICTWO w życiu Trójcy i wypełniając MISJĘ Chrystusowego dzieła odkupienia.

Przedstawiając owoce naszej synodalnej podróży z naszych diecezji i prowincji metropolitalnych, WGLĄDALIŚMY się głębiej w realia i znaki czasu, SŁUCHALIŚMY I ROZPOZNAWALIŚMY głos Boga we wszystkich tych rzeczywistościach i razem wyrażaliśmy naszą MIŁOŚĆ w konkretnym działaniu poprzez sny i chodź razem.

PATRZYMY RAZEM

W tych dniach wysłuchaliśmy i podzieliliśmy się życiodajnymi historiami wiary, zmaganiem, nawróceniami, nadziejami i marzeniami wiernych ze wszystkich parafii w całym kraju. Cieszymy się z najlepszych praktyk poszczególnych Kościołów oraz inspirującego zaangażowania wyświęconych ministrów i osób konsekrowanych. Chwalmy przykład wielu wiernych świeckich, zwłaszcza kobiet, które hojnie poświęcają swój czas, skarby i talenty w budowaniu Kościoła, o jakim marzy dla nas Jezus.

Zdajemy sobie sprawę, że Kościół jest nadal MALAYO (odległy) od wiernych, zwłaszcza tych na „peryferiach egzystencjalnych”, z powodu naszej nieobecności lub braku obecności w ich codziennych troskach, MALABO (ambiwalentny) z powodu naszych niekonsekwencji i braku świadczenia, NAKAKALITO (zdezorientowany i zagmatwany) z powodu naszych niezorganizowanych i nieskoordynowanych wysiłków w misji.

Uważamy, że nasze programy duszpasterskie i katechizm są zbyt teologiczne, ciężkie i pozbawione podstaw biblijnych. Nie wykorzystaliśmy w pełni religijności ludowej jako potężnego narzędzia katechezy i formacji wiary. W naszej pracy ewangelizacyjnej nie udaje nam się zmaksymalizować wykorzystania nowych technologii i mediów społecznościowych.

Chociaż istnieje wielka intencja, aby być otwartym dla wszystkich, pozostajemy autoreferencyjni, wyłączni, hierarchiczni i autorytatywni. Ubodzy w wielu miejscach wciąż czują, że nie są mile widziani, nie czują, że należą, czy nawet są potrzebni. Pokazuje, że Kościół nie ma stałej interwencji, aby ubodzy byli samowystarczalni i współzależni. Sektory, takie jak te, które identyfikują się jako LGBTQ, rodziny

w nieuregulowanych sytuacjach (rodziny dysfunkcyjne, rozbite, samotni rodzice), osoby niepełnosprawne, ofiary łamania praw człowieka, nadal czują się wyobcowane i opuszczone przez Kościół. Ludzie ubolewają nad brakiem bardziej agresywnego i systematycznego podejścia Kościoła do spraw narodowych, obejmujących pozasądowe zabójstwa, fałszywe wiadomości i trolle oraz masową korupcję. Chociaż młodzież wydaje się zawsze rozpoznawana z daru, jaki wnoszą, ich prorocza obecność i przywództwo w kościele i społeczeństwie powinny być stale wykorzystywane i pielęgnowane.

Ośmielamy się spojrzeć na grzech klerykalizmu, który wciąż dzieli: kiedy proboszcz jest bliski tylko bogatym i prowadzi wystawny styl życia, który zdradza wizję Kościoła ubogich; kiedy nie udaje mu się „chodzić w mowie” i „chodzić w chód”, przysięgał podążać; a także, gdy sakramenty są jedynie sprawowane i nie są sprawowane w sensowny sposób przez brak pomostu między wiarą a codziennym życiem.

Przebudzeni „upartą wiarą” Kościoła lokalnego w głoszeniu Ewangelii wśród skrajnego fundamentalizmu, terroryzmu i dyskryminacji, zdajemy sobie sprawę, że nie podjęliśmy w pełni misji dialogu ekumenicznego i międzyreligijnego.

Bardziej dostrzegamy potrzebę wyjścia i pracy z różnymi sektorami społeczeństwa, w tym z rządem, zdając sobie sprawę, że nie jesteśmy sami w wizji lepszego i sprawiedliwego świata i że jako partnerzy możemy się od nich wiele nauczyć i współpracownicy.

RAZEM SŁUCHAMY I ROZPOZNAWAMY

Podobnie jak Tomasz, wątpiliśmy w naszą wiarę w Jezusa, jednak zgromadzenie skłoniło nas do większej wrażliwości na działanie Ducha Bożego w naszym dzieleniu się doświadczeniem smutku i radości, zranienia i uzdrowienia, rozpacz i nadziei, porażek i zwycięstw oraz naszych umieranie i zmartwychwstanie. Wobec siebie Jezus dotknął naszych ran jako jednostek i jako wspólnot, ożywił naszą wierność Jemu i rozpałił w nas wizję Kościoła misyjnego, który daje pierwszeństwo „peryferiom egzystencjalnym”.

Ucząc się słuchać, przemieniamy się razem jako wspólnota, jak dwaj uczniowie na drodze do Emaus, którzy zawołali: „Czyż nie płonęło nam serce, gdy Go słuchaliśmy?” (Łk 24:32).

Pochodząc z różnych kontekstów, jak pierwsi przywódcy kościoła na pierwszym soborze jerozolimskim (Dz 15), słuchamy się nawzajem i rozpoznajemy Boże wskazówki dla nas.

Jezus przypomniał nam o całkowitym braku wrażliwości na wołanie ubogich, na uczucia i stan innych oraz o niezliczonych przepaściach pośród nas: między ubogimi a władzami kościelnymi, wiarą i sprawiedliwością, katechizmem i zaangażowaniem społecznym. sakramenty i misja oraz wiele innych destrukcyjnych luk. Zdaliśmy sobie sprawę, że ostateczną przyczyną wszystkich pęknięć w naszym chrześcijańskim życiu jest przepaść między Bogiem a nami. Musimy zmienić nasz loob, zanim będziemy mogli zmienić nasze labas. Jeśli jesteśmy głęboko zakorzenieni w Bożej obecności i miłości, stajemy się wrażliwi na Jego kaloob (łaski). Mając świadomość Bożego ruchu w naszych sercach (naszych Loob), stajemy się wrażliwi na Loob innych i widzimy kaloob Boga w sobie. To jest nasza droga do gadania.

W ciągu tych czterech dni łaski, tak jak Mojżesz (Wyjścia 3), natknęliśmy się na „świętą ziemię”, która pozwala nam otworzyć nasze serca i słyszeć ból innych, widzieć rzeczy z innych perspektyw i chodzić w ich butach. W tym „świętym miejscu” słyszeliśmy, jak Duch Święty przemawia głośno do Kościoła.

Chrystus zmartwychwstał! Aby nawet przy drzwiach zamkniętych ze strachu, Chrystus przyszedł i stanął między nami, mówiąc nam: Pokój niech będzie z wami! W efekcie przepaść została usunięta, luka wypełniona, a most zbudowany! Jesteśmy uzdrowieni z naszej ślepoty spowodowanej egocentryzmem i zaczynamy dostrzegać nowe drzwi, które należy zamknąć, i szukać nowych drzwi, które mogą przynieść Kościołowi odrodzenie i odnowę. Zaprawdę, na tej wspólnotowej drodze duchowej, jak uczniowie w Wieczerniku, wołamy: „Widzieliśmy zmartwychwstałego Pana!”

KOCHAMY RAZEM

Jak uczniowie i Tomasz przemienieni przez zmartwychwstałego Chrystusa pośród nich,

Zobowiązujemy się być znakami obecności Jezusa przez żywą synodalność! Kościół synodalny ma cechy modlitwy, wzajemnego słuchania, wspólnotowego rozeznawania i wspólnego marzenia, co prowadzi do praktyk zarządzania, budowania konsensusu i kolegialnego podejmowania decyzji.

Wzywamy do pilnej realizacji wizji Kościoła Ubogich PCP II poprzez odnowienie i intensyfikację BEC, jako lokalnego wyrazu Kościoła, we wszystkich parafiach, aby wzmocnić oddolne społeczności w kierunku zrównoważonego rozwoju i transformacji społecznej.

Zobowiązujemy się do bycia ludem Bożym włączającym, zaangażowanym politycznie i uczestniczącym, w którym pracują świeccy, zakonnicy, duchowni i biskupi oraz jako jedna wierna wspólnota w życiu i misji Kościoła wobec świata.

Wzywamy do odnowy duchowieństwa, aby przekroczyć klerykalizm i poczucie uprawnień.

Zobowiązujemy się do odnowienia katechezy na wszystkich poziomach, która przemienia wiernych na współodpowiedzialnych członków Kościoła.

Wzywamy świeckich do odważnego przemawiania i wyrażania swoich wizji i nadziei, ich frustracji i smutków jako pełnych i aktywnych członków Kościoła.

Łączymy się z innymi Chrześcijanami i wyznawcami innych wyznań we wspólnej trosce i trosce o nasz wspólny dom, w zaspokajaniu potrzeb cierpiących, w łagodzeniu nędzy tych, którzy zostali pozostawieni na poboczu drogi w stałym marszu do postępu.

Na koniec wzywamy nas wszystkich, abyśmy uczynili synodalność naszym sposobem życia poprzez kultywowanie „kultury spotkania” i stworzenia przestrzeni do rozmów i dialogu w kierunku naszego wewnętrznego ruchu nawrócenia od kamanlakbay (współpielgrzymów) do mamalakaya (rybaków ludzi).

NASZA MODLITWA

Kochający Ojczy, obudziłeś nas wezwaniem, abyśmy wspólnie stali się „Chrystusem zbiorowym” i „utorowali drogę tam, gdzie wydaje się, że nie ma drogi”. Kiedy otworzyliśmy drzwi do dialogu poprzez doświadczenie przyjaźni, wzajemnego słuchania i rozeznawania oraz modlitewnego uwielbienia, dałeś nam łaskę wejścia do drzwi definiujących życie, które ośmielają nas do przemierzania niezbadanych, obiecujących terytoriów.

Dziś mury są zburzone!

Nasza wiara została przebudzona! Nadzieja ożywa! Płonie ogień miłości!

Niech ten kairos stanie się dla nas załęczkiem

głębszej komunii, autentycznego uczestnictwa i misji przekraczania granic.

Uczyn nas razem uczniami, abyśmy stali się kościołem

zdefiniowanym na nowo, ponownie afirmowanym i ożywionym — Kościołem synodalnym!

Prosimy o modlitwę Maryi Inang Simbahan, aby poprowadziła nas w tej trudnej podróży.

Prosimy o to w imię Jezusa naszego Pana, naszej Wielkiej Podróży i Ducha Świętego, naszej Siły i Przewodnika. Amen.

W imieniu i w imieniu Delegatów na Krajowe Konsultacje Synodalne,

+ PABLO VIRGILIO S. DAVID, DD

Biskup Kalookan
CBCP Prezydent 7

lipca 2022 r.